

The book is owned by คุณไอ้ต[400]

Typed to Word Document by prinya petchwaroon

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน

นักกีฬาเอก

ป. อินทรปาลิต

ท่านมหาราชายักษ์พระพักตร์ ทรงได้พบกับ พ.ต.สิงหรา ด้วยภาษาฮินดูเช่นกัน

“ถูกแล้ว สหายของฉันเหล่านี้เป็นคนไทย เดินทางมาจากกรุงเทพฯ เพื่อทัศนศึกษาอินเดียและเนปาล และเป็นคนนำทางของเรา พวกเรากำลังจะขึ้นสู่ยอดเอเวอเรสต์”

พ.ต.สิงหรมองดูคณะพรรคสี่สหายด้วยสายตาที่เป็นมิตร เขาอธิบายบอกทหารในบังคับบัญชาของเขา ให้เลิกโอบล้อม และให้แยกย้ายกันไปนั่งพักผ่อนตามโคนต้นไม้ พ.ต.สิงหราบอกกับคณะพรรคสี่สหายเป็นภาษาไทย แต่ไม่ชัดเหมือนกับแขกพุดไทย

“เฮ้ - อีนี่ดีใจมากมีกณะนายจ๋า นาน ๆ ได้พบคนไทยสักทีหนึ่ง อีนี่จั้นเมืองไทยเคยไปนะ ตอนเป็นหนุ่มพ่อจั้นพาจั้นไปหาอาที่กรุงเทพฯ ะร่าบ อาจั้นผ้าสีสวย ๆ ขายที่พาหุรัดคร่าบ”

คณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างยิ้มกันไปตามกัน นิกรยกมือทั้งสองขึ้นแตะหน้าผาก

“สละมนะบานู บานูเคยขายนมสดที่กรุงเทพฯ ไซ้ใหม่”

สิงหรานัยน์ตาเหลือก เขาพุดปฏิเสธเร็วปรือ

“โอ - นมโสดขายทะเลอะไร อีนี่จั้นไม่เคยขายเลยนายจ๋า จั้นโงงมีไม่ต้องขายนมโสด”

พลกล่าวถาม พ.ต.สิงหรา อย่างเป็นทางการ

“จั้นสงสัยว่าบานูกับทหารเหล่านี้ได้หลบหนีราชการขึ้นมาอยู่บนเขาหิมาลัย

เป็นความจริงไซ้ไหมบานู”

“ไม่ใช่ความจริงนะ นายจ๋า แต่มันเป็นเรื่องจริงะร่าบ จั้นจะพาทหารทั้งกองพัน หลบหนีขึ้นมาอยู่บนเขานี้สิบกว่าปีแล้ว เป็นนักสู้ชาติ จั้นจะขับไล่อังกฤษให้ออกไปจากอินเดีย อินเดียต้องเป็นเอกราช อินเดียต้องเป็นของชาวอินเดีย จั้นกับทหารของจั้นล้วนแต่มีความรักชาติมีกณะอีกไม่ช้าจั้นจะนำทหารลงไปจากเขานี้ และสู้รบกับทหารอังกฤษเพื่อกู้ชาติของจั้น เข้าใจไม่เข้าใจ”

ทุกคนต่างมองดูหน้ากัน และกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง อาเลี้ยกิมหงวนมองดูหน้าผู้บังคับกองพันทหารพรานอย่างขบขัน และหัวเราะงอหาย เขายกมือตอบว่า พ.ต.สิงหรา แล้วพุดพลางหัวเราะพลาง

“บานูเฮ้ย ฟังเรื่องของบานูแล้วจั้นเศร้าใจเสียจริง ๆ “

บานูทำตาโตเท่าไข่ห่าน

“เศร้าทำไมไร เรื่องของความรักชาติไม่ใช่เรื่องเศร้า นายจ๋า อินเดียต้องเป็นเอกราช”

แล้วเขาก็ตะโกนสุดเสียง “อังกฤษโกโฮม ท่านมหาตมคานธีที่รักของจั้นจะต้องให้จั้นจูบเท้าท่าน ถ้ากองทหารของจั้นขับไล่อังกฤษออกไปได้ ฮะ ฮะ ท่านมหาตมคานธีคงจะแก่มากแล้ว

จันจากท่านมานานแล้วนายจ๋า คิดถึงเต็มทน”

นิกาท่าทำอ่อนนอกอ่อนใจ มองคูหน้า พ.ต.สิงหราชอย่างขบขัน แล้วเขาก็เลื่อนตัวเข้าไปชิด ท่านผู้บังคับกองพันทหารพราน นายจอมทะเล้นกระซิบข้างหู พ.ต.สิงหราชเบา ๆ

“ท่านมองห่างไปนานแล้วโว้ย”

“หา? อะไรมองห่างคะร้าย”

“ก็ท่านมหาตมคามณีของบาบูนะซี ท่านถูกคนร้ายยิงตายคาที่”

สิงหราชตะลึง ใบหน้าของเขาซีดเผือด เขาค่อย ๆ หันหน้ามาทางท่านมหาราชาชานุกข่าน แล้วพูดเป็นภาษาฮินดูด้วยเสียงสั้นเครือ

“ฝ่าบาทกระหม่อม สุภาพบุรุษคนไทยร่างเล็กผู้นั้นกล่าวเท็จหรือเปล่าที่ว่า ท่านมหาตมคามณีตายไปนานแล้ว”

ชานุกข่านทรงพระสรวลออกมาดัง ๆ

“อย่าสงสัยอะไรเลยสิงหราช ท่านคามณีที่รักของเราถูกคนร้ายยิงตายมานานมันไร...เธอช่างไม่รู้เรื่องอะไรเลย ถ้าจะไม่เคยลงไปที่เชิงเขานับตั้งแต่เธอพาทหารจีนมาบนนี้”

ผู้บังคับกองพันทหารพรานร้องไห้โฮ จี้มูกไหลยี่ดออกมาจากรูมูกเประอะเปื้อนหมวดครา อันคค้ำของเขา

“โอ - พระศิวะโปรดเถิด ขอให้วิญญูณของท่านมหาตมคามณีของข้าจงไปสู่สวรรค์ กระหม่อมกับทหารไม่เคยลงไปจากเขาหิมาลัยเลย เพราะกำลังของเราไม่พอที่จะสู้กับทหารอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ท่านมหาตมคามณีจะตายไปแล้ว กระหม่อมก็จะทำงานกู้ชาติต่อไป จนกว่าอินเดียจะเป็นเอกราช”

“ชานุกข่านทรงพระสรวลอีก ยกพระหัตถ์ตบ่าผู้บังคับกองพันทหารพรานแล้วรับสั่งว่า

“อ้ายน้องชาย อินเดียของเราเป็นเอกราชแล้ว อังกฤษไปจากอินเดียและให้เอกราชเราอย่างสมบูรณ์แล้ว ขณะนี้อินเดียและเนปาลได้ปกครองตัวเองตามระบอบประชาธิปไตย”

พ.ต.สิงหราช อ้าปากหวอ ทำหน้าเหมือนสิงห์

“ฝ่าบาท” เขาตะโกนราวกับข้างร้อง “จริง ๆ หรือ นี่ฝ่าบาทลือกระหม่อมให้ดีใจกระมัง”

ท่านมหาราชาผายพระหัตถ์มาทางคณะพรรคสี่สหาย

“ถามเพื่อนคนไทยของฉันคูซี”

พ.ต.สิงหราช ซึ่งชื่อของเขาแปลว่าสิงห์โตตัวเมีย ได้หันหน้ามาทางคณะพรรคสี่สหาย เขายืนนิ่งกระพริบตาถี่เร็ว แล้วกล่าวถามเจ้าคุณปัจจนิกฯ ด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

“นายจ๋า อีนีอินเดียเป็นเอกราชแล้วใช่ไม่ใช่”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“เป็นมาหลายปีแล้วบาบูน อินเดียเป็นของชาวอินเดียโดยเด็ดขาด ไม่ใช่เอกราชจอมปลอม ที่กรุงเทพฯ มีสถานทูตอินเดียอยู่ที่ถนนพญาไท อินเดียกำลังก้าวหน้า”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นอย่างเจ็บใจ

“แต่ดอกเบียเงินก็ยังคงเป็นไปตามเดิม ไม่มีการลดราคาดอก ร้อยละยี่สิบตามเคย”

ใบหน้าของ พ.ต.สิงหราชุ่มชื้นขึ้นผิปกติ เลือดรักชาติซาบซ่านไปทั่วร่าง เขาหันไปมองคูหาทหารของเขาที่นั่งพักผ่อนจับกลุ่มสนทนากันอยู่ตามต้นไม้ใหญ่ สิงหาร้องตะโกนขึ้นด้วยความดีใจจนถึงขีดสุด

“พวกเราไว้วางใจ ฟังทางนี้ อินเดียเป็นเอกราชแล้วไว้วางใจ เตรียมตัวลงจากเขาหิมาลัยได้”

ครั้นแล้วร่างของผู้บังคับกองพันทหารพรานก็อ่อนปวกเปียกล้มฮวบลงบนพื้นดิน ท่ามกลางความตกตะลึงของคณะนักใต้เขาบรรดาศักดิ์ พวกทหารในบังคับบัญชาของเขาต่างรีบลุกขึ้นวิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาห้อมล้อมวิพากษ์วิจารณ์กันแซดไปหมด ฟังดูคล้ายกับทะเลาะกัน เพราะเมื่อคนหนึ่งพูดเสียงดังตามนิสัยแขก อีกคนหนึ่งก็พยายามตะเบ็งเสียงให้ดังขึ้น คนที่พูดทีหลังก็ตะโกนพูดจนแทบคอหอย

ท่านมหาราชารับสั่งกับนายแพทย์หนุ่มทันที

“ยื่นเลขอยู่ทำไมจะดิเรก ช่วยสิงหาราหน่อยซิเธอ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย เขาเดินฝ่าพวกทหารเข้าไปและร้องบอกเป็นภาษาอังกฤษว่าเขาคือนายแพทย์ พวกทหารต่างหลีกทางให้โดยดี เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจค้อย ๆ เงียบลงจนกระทั่งเงียบกริบทุกคนต่างจ้องมองดู ดร.ดิเรก และ พ.ต.สิงหาราแห่งกองพันทหารพราน

นายแพทย์หนุ่มนั่งของ ๆ ข้างท่านนายพันผู้มีความรักประเทศชาติอย่างแรงกล้า เขาเอื้อมมือจับข้อมือข้างซ้ายของสิงหาราบีบเพื่อตรวจดูชีพจรก่อนอื่น แล้วดิเรกก็ยกมือขวาขึ้นใช้นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้เล็กหน้าตาของสิงหาราออก

ทันใดนั้นเอง สิบเอกราชคึกซึ้งยืนอยู่ข้าง ๆ ดร.ดิเรก ก็ร้องเอ็ดตะโรขึ้นอย่างเดือดดาล

“เฮ้ – อีนี่เล่นแหกตานายจันท่ามะไรนะ”

ดร.ดิเรก จู๋ปาก เยกหน้าขึ้นมองนายสิบผู้นั้นแล้วกล่าว

“ฉันเป็นหมอ ฉันก็ต้องตรวจตามวิธีการของนายแพทย์ทั้งหลาย ยื่นเลข ๆ เอะห่มุ่ อย่างผู้รู้เลย”

แล้วนายแพทย์หนุ่มก็ล้วงมือลงในย่าม หยิบเครื่องมือฟังหัวใจออกมาคล้องคอเอาปลายทั้งสองยึดเข้าไปในหู แล้วหยิบปลายอีกข้างหนึ่งวางลงที่หน้าอกด้านซ้ายของสิงหารา

ใบหน้าของ ดร.ดิเรกเคร่งเครียดทันที นายแพทย์หนุ่มนั่งฟังอยู่สักครู่ก็ปลดเครื่องมือฟังหัวใจออกจากคนไข้ของเขา แล้วลุกขึ้นยืน

ท่ามกลางทหารทั้งกองพันซึ่งอย่างในความสงบเงียบ ดร.ดิเรก ได้กล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวาลเป็นภาษาอังกฤษว่า

“ข้าพเจ้ามีความเสียใจอย่างยิ่งที่จะแจ้งให้ท่านทราบว่า พันตรีสิงหาราตายเสียแล้ว เนื่องจากหัวใจวายอย่างกะทันหันเพราะได้รับความดีใจจนเกินไป เมื่อทราบว่าอินเดียเป็นเอกราชแล้ว”

ทหารแขกต่างร้องไห้โศกไปตามกัน บ้างก็ตื้ออกชกหัว ทหารคนหนึ่งร้องไห้เสียงดังกล่าวเพื่อนเขา โชซัด โชเซเข้ามาหาเสีหงวนแล้วกอดอาเสีหงวนแน่น เขารำพันเป็นภาษาไทยเสียงแปร่ง ๆ เช่นเดียวกับแขกพูดไทย

“โอ – นายจ่า อีนี่สิงหาราตายแล้วกระไรบ อือ...อือ จันจะฆ่าตัวตายตามเขาไปเมืองผีดีไหมกระไรบ”

เสี่ยหงวนหัวเราะหึ ๆ

“ตามไปทำไมวะ บานู”

“ตามไปทั่ววังโงนคะร๊าบ อีนี่สิงหรากู้โงนจันไปสามพันรูปีนายจ่า กู้ตั้งแต่ยังหนุ่มจนปานนี้ ดอกไม้ส่งต้นไม้ใช้คะร๊าบ บอกจันว่าถ้าอินเดียเป็นเอกราชเมื่อไร เขาจะใช้ให้จันหมื่นรูปี เพราะเขาจะได้เป็นนายพล มีทางกอบโกยมั่งมีมาก โอ – อีนี่ตายแล้วจันจะไปเอาที่ไหน สามพันรูปีสูญไปแล้ว โอ...จันตายดีกว่า นรกไปทางไหนนายจ่า ช่วยบอกหน่อย”

เสี่ยหงวนสั่นศีรษะ

“จันก็ไม่รู้เหมือนกันบานู เกิดมาไม่เคยไปนรกเลย แต่คิดว่าถ้าตายเมื่อไรก็มีหวังได้ไปที่เขวรกแน่ ๆ “

พล พัทธภรณ์ เดินเข้าไปหาร้อยตรีร่างสูงใหญ่ในวัยกลางคนคนหนึ่ง ซึ่งยื่นร้องให้อยู่ข้างก้อนหิน พลได้กล่าวกับนายทหารผู้นั้นเป็นภาษาอังกฤษว่า

“ไม่เพียงแต่พวกท่านหอรอกที่เสียใจ พวกเราก็เสียใจเช่นเดียวกัน ขอให้ท่านกับพวกนายทหาร ช่วยกันเผาศพผู้บังคับกองพันของท่านเสียที่นี่เถอะ แล้วก็รีบพาทหารลงไปจากเขาหิมาลัยเสีย ทุกคนจะได้กลับไปหาลูกเมียของเขา”

ร้อยตรีทหารพรานพยักหน้ารับทราบ

“ขอบคุณท่านมาก จันกับเพื่อนนายทหารจะจัดการเผาศพผู้กองพันก่อนค่ำวันนี้ตามพิธีการเผาศพ ของฮินดูเท่าที่เราจะทำได้”

ในช่วงโมงเดียวกันนั้นเอง พวกทหารก็ช่วยกันเผาศพ พ.ต.สิงหรา ในบริเวณที่ราบนั้น ทหารทุกคนและคณะพรรคสี่สหายต่างช่วยกันหาฟืนหรือกิ่งไม้แห้งมากองสุมกัน แล้วเอาศพของ ผู้บังคับกองพันวางลงบนกองฟืนนั้น ศพของ พ.ต.สิงหราถูกห่อด้วยผ้าขาวเก่า ๆ ซึ่งนิกรกับ นายสิบทหารแขกคนหนึ่งช่วยกันทำหน้าที่สัปเหร่อ นิกรจัดการตราสังข์เรียบร้อย บรรดานักใต้เขาบรรดาศักดิ์ต่างให้ความช่วยเหลืออย่างแข็งแรง ท่านมหาราชชา ชาญุกขานเป็นผู้จุดกองฟืน และกิ่งไม้เหล่านั้น เมื่อไฟไหม้ลุกลามไปที่ศพ พวกทหารทั้งกองพันต่างก็ร้องให้พุ่มพวยไปตามกัน บางคนทำท่าจะกระโดดเข้ากองเพลิงตายตามผู้บังคับกองพัน พวกทหารช่วยกันยื้อยุดจุดแขนไว้ และห้ามปราม เจ้าหมอนั้นอะอะอาละวาด พยายามดิ้นรนจนเพื่อนทหารชักฉิวเลยปล่อยมือออก แต่ทหารคนนั้นกลับยืนนิ่งเฉยไม่ยอมวิ่งเข้ากองไฟ

หลังจากศพของ พ.ต.สิงหรา กลายเป็นเถ้าถ่านไปแล้ว คณะพรรคสี่สหายก็ออกเดินทาง ขึ้นเขาหิมาลัยต่อไป ก่อนจะจากกันนายทหารคนหนึ่งได้ยืนยันกับนักใต้เขาว่า มนุษย์หิมะหรือลิงยักษ์ ที่พูดภาษาคานั้นไม่มีบนเขาหิมาลัยอย่างแน่นอน เรื่องที่เล่าต่อกันนั้นเป็นเรื่องโกหกยกเมฆทั้งสิ้น

ในที่สุด สี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิมก็ฯ เจ้าแก้ว ท่านมหาราชชาชาญุกขาน และการ์มินนายพรานภูเขา ก็พากันมาถึงส่วนฐานล่างของยอดเอเวอเรสต์ ซึ่งเป็นหน้าผาสูงชันและละลิบลิ่ว และมีปริมาตรกว้างใหญ่ไพศาล ส่วนยอดของมันนั้นมีเนื้อที่หลายสิบล้านไร่ ปกคลุมด้วยหิมะ ตลอดกาล

พล พัทธราภรณ์ โสฬ์ขึ้นมาเป็นคนแรก เขาเดิน โสฬ์ โสฬ์ตรงมายังบริเวณฐานล่างของ
ยอดเอเวอร์เรสต์ด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง ดร.ดิเรก โสฬ์ขึ้นเป็นคนที่สองและล้มลงด้วย
ความหมดแรง พยายามคลานก๊อบเข้าไปหาพลแล้วนอนคว่ำหน้านิ่งเฉย

ท่านมหาราชชาขุนข่านปรากฏพระองค์ขึ้นเป็นคนที่สาม ต่อจากนั้นก็กักริมนายพรานผู้นำทาง
ซึ่งไม่มีแรงที่จะนำทางได้ต่อไปอีก ชาขุนข่านทรงทรหดอดทนมาก พระองค์ช่วยประคองการิม
เข้าไปหาพลกับนายแพทย์หนุ่ม

สักครู่หนึ่งเจ้าแห้วกับเสี่ยหวนก็ค่อย ๆ โสฬ์หัวขึ้นตามส่วนลาดและชันของภูเขา
อาเสี่ยนั่งสะสมสะสมอยู่บนหลังเจ้าแห้ว เขาตกลงข้างเจ้าแห้วแสนบาทให้เจ้าแห้วสมมติว่าเป็นม้า
พาเขาขึ้นไปสู่ฐานล่างของยอดเอเวอร์เรสต์ เจ้าแห้วเห็นว่าเป็นรายได้ที่มากมายพอดู จึงยอมให้อาเสี่ยขี่หลัง
โดยนึกเสียวว่าเล่นตั้งเตกกับอาเสี่ยแล้วเพื่ออาเสี่ย จึงถูกลากเมื่อง เมื่อขึ้นมาสู่เชิงฐานล่างของยอดเอเวอร์เรสต์
เจ้าแห้วก็หมดแรงล้มลง กิมหวนกำลังนั่งสัปหงกเพราะความอ่อนเพลีย ก็เสียวหลักลงไปนอน
แอ้งแม้งอยู่บนพื้น

ณ บัดนี้ นิกกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ พอตากับลูกเขยนั่งอยู่ตามความลาดชันของส่วนล่าง
ทั้งสองต่างหมดแรงนั่งหอบแฮ่ก ๆ อยู่บนก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง นิกถึงกับร้องไห้เพราะเจ็บใจตัวเอง
ที่ไม่ควรมาหาความลำบาก

“อ้าว ร้องไห้ทำไมวะ” เจ้าคุณพุดอย่างเหน็ดเหนื่อย “โอย - ใจจะขาดให้ได้
รองเท้ายกคุดไปหมดแล้ว”

ท่านเจ้าคุณก้มลงคว่ำขาข้างซ้ายของนิก โดยเข้าใจว่าเป็นเท้าของท่าน แล้วท่านก็ถอดรองเท้า
ของนิกออก พอเห็นเท้าของนิกท่านก็แปลกใจ

“เอ๊ะ เท้าพ่อทำไมเล็กกว่าเท้าโวย”

นิกหัวเราะทั้งน้ำตา รู้สึกสบายขึ้นเมื่อเจ้าคุณบีบนิ้วเท้าให้เขาซึ่งท่านคิดว่าเป็นเท้าของท่าน

“โอย... ค่อยหายเมื่อยหน่อย บีบแรงอีกนิดเถอะครับ คุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณอ้าปากหาว มองดูลูกเขยของท่านอย่างแปลกใจ

“พ่อบีบเท้าของพ่อทำไมได้ถึงหายเมื่อยล่ะ มันคนละคนโวย”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“มันคนละคนถูกแล้วครับ แต่เท้าที่คุณพ่อกำลังนวดอยู่นะ มันเท้าของผมไม่ใช่เท้าของคุณพ่อ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ สะดุ้งโหยง เพื่อให้แน่ใจท่านได้ยกเมื่อเกาฝ่าเท้านิก นายจอมทะเล้นทำท่ากระดุก
กระดิก แล้วหัวเราะคิก

“อย่าครับ จี้กจะจี้”

ท่านเจ้าคุณผลักขานิกทันที

“ปู่โธ - หลงนวดเสียเกือบตายนึกว่าขาของพ่อเสียอีก มิน่าล่ะเท้ามันถึงได้เล็กผิดไปกว่าเดิม”

แล้วท่านก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “เฮ้อ - เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคยเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย
ถึงเพียงนี้เลย”

นิกรอมยิ้ม

“แล้วคุณพ่อจะมีอิทธิฤทธิ์ ใดอย่าง ไรครับ คนแก่จะมีเมียสาวต้องเข้มแข็งอดทน ผยองและพยศ”
ท่านเจ้าคุณทำหน้าชอบกล

“ลงผยองและพยศและก้อม้าละไว้อย่างไร ไม่ใช่คนแน่ ๆ เรื่องเมียสาวถ้าพ่อจะมีก็มีได้
พ่อยังตะปิบดังเพลิงระไว้อย่างไร จี้เกล้าก็เป่าฟุ้ง จะมีหรือไม่มีเท่านั้นแหละ” แล้วเจ้าคุณก็ถอดรองเท้า
แบบท้อปฐูทออก ท่านบิบบเท้าของท่านด้วยความปวดเมื่อยพลางบ่นพึมพำตลอดเวลา

นิกรเอนตัวลงนอนหงาย ใช้นอนแขนขวาหนุนคางหมอน

“ขอให้ผมนอนสักห้าหกชั่วโมงนะครับคุณพ่อ”

“เฮ้ย ๆ ๆ “ เจ้าคุณคุณ “ใคร ๆ เขาก็ขึ้นไปถึงฐานของเอเวอร์เรสต์แล้ว แข็งใจหน่อยอ้ายกร
แกยังหนุ่มแน่น พ่อแก่แล้วยังอดทนกว่า”

“โธ – ก็คุณพ่อหัวโล้นนี่ครับ”

ท่านเจ้าคุณทำคายน

“หา ว่ายังงั้นนะ ฟังไม่ถนัด”

นิกรทำหน้าตาย

“ผมว่าคุณพ่อเคยเป็นทหารก็อดทน”

นิกรลุกขึ้นนั่งแล้วยกมือขวาตีแขนเจ้าคุณปัจจนึกดังเพียง

“นี่แน่ะ ดีชะหน่อยเถอะ หูหาเรื่อง”

ท่านเจ้าคุณอดหัวเราะไม่ได้

“แกนี่ทะเล่ดตลอดศก เมื่อไหร่จะเป็นผู้ใหญ่กับเขาเสียทีวะ” พุดจบท่านก็สวมท้อปฐูตามเดิม
แล้วแหงนหน้ามองขึ้นไปข้างบนซึ่งมีความลาดชันประมาณห้าสิบองศา และสูงประมาณยี่สิบเมตร
จึงจะถึงบริเวณอันกว้างใหญ่อันเป็นส่วนฐานเบื้องล่างของยอดเอเวอร์เรสต์

“แข็งแรงอีกหน่อยเถอะอ้ายกร ขาหน้าขานุกขานท่าน พระองค์เข้มแข็งกว่าพวกเรามาก
ไม่ได้ปรีปากบ่นว่าเมื่อยเลย ทั้ง ๆ ที่พระองค์เป็นเจ้าไม่เคยลำบากกรากกร่าอย่างนี้”

นายจอมทะเล่ดมองตามสายตาพ่อตาของเขา

“ว่า – จะขึ้นไปยัง ไรล่ะครับ มันชันออกอย่างนี้ คุณพ่อให้ผมจี้หลังไปได้ไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณทำตาโต

“คนหนุ่มจี้หลังคนแก่มีอย่างหรือวะ ที่ถูกแก่จะต้องให้พ่อจี้หลังแก”

“โอ๊ยโย้” นิกรร้องลั่น “คุณพ่อตัวโตกว่าฟังเป็นอีกเป็นกอง จินจี้หลังผมหลังของผมก็คง ใ้คง
เหมือนพระจันทร์ครึ่งซีกเท่านั้นเอง”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“เร็ว ๆ ลุกขึ้นไว้อย่างไร เข้มแข็งอดทน”

นิกรพรวดพราดลุกขึ้นแล้วพุดเร็วปรือ

“ตาบอดได้แว่นหัวล้านได้หิว เข้มแข็งครับคุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณทำตาปริบ ๆ แล้วพินหัวเราะ

“ฮิ ฮิ เดี่ยวพ่อถีบตกเขาเลย คราวนี้ได้ยินถนัด ไม่ใช่หูหาเรื่อง แยกพยายามพูดเสียเร็วอีก ตาบอดไว้แวนหัวล้านได้หิว”

นิกรยกมือไหว้ปลก ๆ ต่อจากนั้นพ่อตากับลูกเขยก็พากันขึ้นไปตามทางลาดชัน ครั้งหนึ่งท่านเจ้าคุณเอื้อมมือเกาะต้นไม้เล็ก ๆ เพื่อดึงตัวขึ้นไป แต่น้ำหนักตัวของท่านตั้งเจ็ดสิบสองกิโลกรัม ต้นไม้คอกก็เสถียรจึงถอนรากถอนโคนหลุดออกมาจากพื้นภูเขา เท่านั้นเองร่างอันอ้วนเตี้ยและพุงพลุ้ยของเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็กลิ้งซลุก ๆ ลงสู่เบื้องล่างอย่างรวดเร็ว ท่านเจ้าคุณร้องเสียงหลง นิกรยกมือป้องหน้าผากมองดูพ่อตาของเขาซึ่งนอน โกง โกงคูดโค่งติดอยู่ที่ก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง แล้วนิกรก็พาตัวลงมาหาพ่อตาของเขา

“ผมนี้กว่าจะออกก้อย ดันออกหัวเสียฉิบ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ครางหงิง ๆ น่าสงสาร สัมภาระและเครื่องหลังของท่านเรียกรวดไปหมด นิกรช่วยประคองเจ้าคุณให้ลุกขึ้นและช่วยเก็บข้าวของให้ท่าน

“โอ๊ย แยะโวย หมด – แข็งขาดลอกปอกเป็ดหมด”

นิกรยืมให้พ่อตาของเขา

“ภูเขาดอนนี้ลาดชันมาก ต้องระวังหน่อยซีครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สิ้นศิริชะงัก ๆ และถอนใจหนัก ๆ

“ไหว้ละวะอ้ายกร แยกช่วยให้พ่อจีหลังแกหน่อยเถอะวะ นี้กว่าสงสารคนแก่ พ่อหมดปัญญาแล้วไม่รู้จะขึ้นไปได้อย่างไร”

นิกรยืมแห่ง ๆ

“โธ – คุณพ่อครับ น้ำหนักตัวคุณพ่อไม่ใช่หน่วย ผมตัวโตกว่าลูกหมาชนิดเดียว ผมจะให้คุณพ่อจีหลังผมไปได้อย่างไร ดีไม่ดีก็กลิ้งลงมาตายด้วยกัน”

ท่านเจ้าคุณเม้มปากแน่น ท่านรู้สึกเดือดดาลลูกเขยของท่าน แต่แล้วก็เห็นใจจึงยอมออกมาได้

“ถ้ายังงั้นมาช่วยกันคิดเถอะเจ้ากร พ่อควรจะไปขึ้นไปที่ฐานล่างของยอดเอเวอเรสต์ได้อย่างไร”

นายจอมทะเล้นนั่งคิด สักครู่ก็คิดมือเปาะ

“สำเร็จแล้วครับ ถ้าคุณพ่อเชื่อผมและทำตามความคิดอันเฉียบแหลมของผม คุณพ่อก็จะขึ้นไปหา พวกเราได้โดยไม่ยากลำบากอะไรเลย”

“เออ – ทำอย่างไรล่ะ”

“คลานถอยหลังขึ้นไปซีครับ คุณพ่อคลานถอยหลังขึ้นไป แล้วผมจะคลานไปข้างหน้า คอยดันตัวคุณพ่อไว้”

ท่านเจ้าคุณยอมออกมาได้

“เข้าที่เหมือนกัน เอะเลยอ้ายกร ขึ้นซักช้าขึ้นไปชายหน้าเขา อย่าลืมนะเรายังไม่ได้ปีน ยอดเอเวอเรสต์ มันคงลำบากกว่านี้หลายเท่า และถ้าพลาดพลั้งหรือเชือกขาดก็มีหวังกระตุกออกนอกเนื้อ”

“เอาซีครับ คุณพ่อคลายถอยหลังขึ้นไปได้แล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยอมเชื่อถือลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน ท่านทรุดตัวลงนั่งแล้วเริ่มต้นคลานถอยหลัง
ขึ้นไปตามความลาดชันของภูเขาด้วยความลำบากยากเย็นยิ่ง นิกรหัวเราะงอไปงอมจนกระทั่งเจ้าคุณ
เอ็ดตะโรลั่น

“หัวเราะหาคะหัวักตะบวยอะไรกันวะ”

นิกรหัวเราะดังขึ้นอีก เขาพูดพลางหัวเราะพลาง

“ผมมองดูคุณพ่อเหมือนกับตัวแมงข้างครับ ฮะ ฮะ คุณพ่อคลานถอยหลังได้ดีพอใช้”

ท่านเจ้าคุณจู๋ปากจิกจิก

“คลานตามขึ้นมาชี้อ้ายเวร”

นายจอมทะเล้นหัวเราะดังขึ้นอีก เขาพูดพลางหัวเราะพลาง

“ผมมองดูคุณพ่อเหมือนกับตัวแมงข้างครับ ฮะ ฮะ คุณพ่อคลานถอยหลังได้ดีพอใช้”

ท่านเจ้าคุณจู๋ปากจิกจิก

“คลานตามขึ้นมาชี้อ้ายเวร”

นายจอมทะเล้นค่อย ๆ นั่งลงด้วยความปวดเมื่อย แล้วคลานสี่ตีนไปข้างหน้าติดตามพ่อตาของเขา
ศีรษะของเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับนิกรอยู่ห่างจากกันเพียงฟุตเดียวเท่านั้น

ครั้งหนึ่งทางตอนนั้นลื่นมาก เจ้าคุณลื่นไถลเบรคไม่อยู่ ร่างของท่านลื่นลงมาอย่างรวดเร็ว
แล้วศีรษะของเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับนิกรก็กระแทกกันดังโป๊ก

“โอย” ต่างคนต่างร้องขึ้นพร้อม ๆ กัน

“จะเบนหัวหลบหน้อยก็ไม่ได้” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลูกเขยของท่าน

นิกรกลิ้งหัวเราะแทบแย้

“หลบพ้นเมื่อไหร่ล่ะครับ คุณพ่อลื่นไถลลงมาพร้อมกับจรวด โอโฮโฮ - หัวผมแทบแตก
ชนกันแรงมากจนกระทั่งไฟแลบออกจากหัวคุณพ่อ”

เจ้าคุณทำหน้าซอบกล

“อ้ายโกหก มีอย่างไหนวะ ไฟแลบออกจากหัว เร็วคลานต่อไป กราวนี้พยายามขึ้นไปให้ได้
ถ้าพ่อลื่นลงมาแกต้องช่วยยันไว้”

ครั้นแล้วลูกเขยกับพ่อตาก็เริ่มต้นคลานใหม่ ท่านเจ้าคุณมานะกัดฟันคลานถอยหลังขึ้นไปเรื่อย ๆ
พอถึงตอนลาดชันท่านก็ไถลลงมาอีกทีละน้อย

“เฮ้ย คอยดันไว้อ้ายกร”

นิกรยกมือทั้งสองแปะลงกลางศีรษะอันล้านเส้นของเจ้าคุณปัจจนิกฯ และรวบรวมกำลังดันไว้
ท่านเจ้าคุณคลานถอยหลังขึ้นไปอีก นิกรคลานเรื่อยไป นาน ๆ

ก็ยกมือขึ้นมาคมเสียวทีหนึ่งแล้วแปะไว้บนศีรษะพ่อตาของเขาตามเดิม

ด้วยการขึ้นเขาแบบตัวแมงข้าง ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับนิกรก็ขึ้นมาจนถึงส่วนโคนฐานของ
ยอดเอเวอร์เรสต์จนได้ หลังจากใช้เวลาคลานราวครึ่งชั่วโมงเศษ ซึ่งเป็นไปอย่างทุลักทุเล

เมื่อขึ้นมาสู่ยอดหิมาลัย นิกรกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็แลเห็นนักไต่เขาบรรดาศักดิ์กำลังนอนหลับ

เคลื่อนกลาดอยู่ข้างหน้าผา การิมพรานใหญ่ผู้นำทางคนเดียวเท่านั้นที่ไม่หลับ เจ้าหนุ่มเนปาลจอมกะล่อน
นั่งเหยียดเท้าพิงต้นไม้ต้นหนึ่งด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง นิกรประคองพ้อตาของเขาพาเดิน โซซัด โซเซ
เข้ามาหาคณะพรรคของเขา แล้วทำหน้าเจ้าคุณกับนิกรก็ล้มตัวลงนอนกว่าหน้าหมคเรียวหมดแรง

บัดนี้การขึ้นสู่ยอดเขาหิมาลัยสำเร็จแล้ว แต่การขึ้นสู่ยอดเอเวอร์เรสต์ซึ่งเป็นยอดสูงสุด
และเป็นหน้าผาสองตระหง่านเงื้อมยังไม่ได้เริ่มต้น คณะพรรคสี่สหายและทุกคนนอนหลับเป็นตาย
ท่ามกลางความหนาวเย็นยะเยือกของบรรยากาศซึ่งไม่แตกต่างกว่าชั่วโลกเหนือเท่าใดนัก มองไปทางไหน
มีแต่หิมะปกคลุมไปทั่ว ละอองน้ำจับเสื่อผ้าและเนื้อตัวของนักไต่เขาเกือบจะกลายเป็นไอศกรีมแห่ง
แต่ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าทำให้ทุกคนนอนหลับสนิทไม่ได้สนใจกับความหนาว

อาหารเย็นมือนั้นมีแต่เครื่องกระป๋อง

การรับประทานอาหารเช้าในเวลา ๑๘.๓๐ น. เป็นไปอย่างเงียบเหงาผิดปกติ
ทุกคนมีความสดชื่นขึ้นเพียงเล็กน้อยหลังจากได้นอนหลับคนละประมาณสี่ชั่วโมง เว้นแต่นิกรคนเดียวซึ่ง
นอนหลับถึงหกชั่วโมงครึ่ง พอตื่นก็ได้เวลากินพอดี

ความหนาวทำให้นักไต่เขาต้องช่วยกันหาฟืนและกิ่งไม้แห้งมาก่อไฟผิง ท่านมหาราชานุกษาน
ทรงรู้สึกว่พระสหายของพระองค์เคร่งขรึมไปตามกัน ก็รับสั่งปลอบทุกคนว่า

“ไม่มีปัญหาอะไรที่เราจะต้องวิตกอีก พวกเราขึ้นมาถึงยอดเขาหิมาลัยได้แล้ว
ทำเวลาเร็วกว่าคณะของท่านเซอร์ ฮิลารี ถึงสิบสองชั่วโมง ฉะนั้นฉันคิดว่าการขึ้นสู่ยอดเอเวอร์เรสต์
เป็นเรื่องขี้ผงเหลือเกิน”

อาเสี่ยค้อนควับ

“ขี้ผงอะไรฝ่าบาท ขี้ข้างทีเดียว ความลำบาก ความเป็นความตาย และกระดูกของเราจะออกมา
นอกเนื้อหรือไม่นั่นก็อยู่ตอนนี้แหละฝ่าบาท เราจะต้องใช้เชือกโหนตัวเราขึ้นไปตามหน้าผา โดยเริ่มต้น
จากฐานของมันในบริเวณนี้ จนกระทั่งถึงยอดเอเวอร์เรสต์ กระหม่อมคิดว่าหน้าผามหึมานี้คงสูง
จากเราไม่ต่ำกว่าสามร้อยเมตร”

องค์ชานุกษานทรงพระสรวลเบา ๆ

“แต่คนอย่างเธอนั้นรู้นิสัยดี ปากของเธอชอบพูดเป็นเชิงว่าเธอท้อแท้ ส่วนความจริงนั้นถ้าเธอ
ตั้งใจจะทำอะไรสักอย่างหนึ่งแล้ว เธอจะต้องมีทิษฐิมานะทำงานนั้นจนสำเร็จ เธอไม่เคยท้อถอย
ในเรื่องอุปสรรคหรือความยากลำบาก เธอเป็นอัจฉริยะบุคคลที่น่าสรรเสริญคนหนึ่ง ฉันรู้ว่าคนอย่างเธอ
ไม่เคยยอมแพ้ใคร”

ถูกลูกขอเข้าเช่นนี้ เสียหงวนก็ยึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง และยิ้มแก้มแทบแตก เขากล่าวขึ้น
ด้วยเสียงหนักแน่นว่า

“กระหม่อมคิดว่าเราควรจะเริ่มไต่ยอดเอเวอร์เรสต์ในคืนนี้ ไหน ๆ ไต่หน้าผากันทั้งที
ก็ควรจะได้กลางคืน มันค่อยเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตหน่อย ไต่กลางวันใคร ๆ ก็ไต่ได้”

เจ้าหัวพูดโพล่งขึ้นทันที

“รับประทานอาเสี่ยอยากไต่ก็ไต่ขึ้นไปคนเดียวเถอะครับ รับประทานพรงี้ผมจะไต่ตามขึ้นไป”

อาเสี่ยอิมแหย ๆ

“ไต่ขึ้นไปคนเดียวขังโงะ ผีหลอกตายห้า แก่ก็รู้แล้วว่าฉันน่าจะกลัวผีมากกว่าอย่างอื่น”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานชวนคาริมมันขึ้นไปด้วยซีครับ รับประทานมันเคยคุยว่ามันไต่หน้าผาขึ้นสู่ยอดเอเวอร์เรสต์ได้คล่องแคล่วเหมือนจิ้งจกไต่ฝา เคยขึ้นไปเที่ยวบนยอดเอเวอร์เรสต์บ่อย ๆ “

นิกรนั่งสับปะหงกหงิก ๆ ทั้ง ๆ ที่ในปากยังมีอาหารอยู่เต็ม ลูกไฟจากกองฟืนลูกหนึ่งปลิวมาติดเสื้อแจ็กเก็ตของเขา และไหม้ทะลุเข้าไปจนถึงเสื้อเชิ้ต มีควันขึ้นโขมง อาณาเขตไฟไหม้ลุกลามออกไปตามลำดับ

พลเอี่ยมมือสั่นหันหน้านิกรค่อนข้างแรง

“เฮ้ย ไฟไหม้อ้ายกร”

นิกรเคียวปากจ๊ับ ๆ พูดเสียงจัวเจีย

“บอกอ้ายแห้วโทรศัพท์บอกกองดับเพลิงซี”

พลหัวเราะ แล้วตะโกนลั่น

“ไฟไหม้ตัวแก ไม่ใช่ไหม้บ้าน”

นายจอมทะเล้นค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองดูโลก แล้วก้มลงมองดูหน้าอกของเขาซึ่งเสื้อหนังทะลุเป็นรูใหญ่และไฟกำลังไหม้ลุกลาม แทนที่จะตกใจนิกรกลับยิ้มเศร้า ๆ

“ดีเหมือนกัน ค่อยอุ่นหน่อย มันหนาวจนเยี่ยวกลายเป็นเส้นลวดไปแล้ว เฮ้ย – ถ้าปากยากเย็นเหลือเกินเข้าประคุดเฮ้ย” แล้วนิกรก็สะอึกสุดตัวแหกปากร้องลั่น ยกมือตะปบเสื้อกางเกงของเขา เพราะทนความร้อนของไฟไม่ไหว

ท่านมหาราชชาขุนข่าน ทรงช่วยนายจอมทะเล้นดับไฟตามเสื้อกางเกง หลังจากนั้นทุกคนก็รับประทานอาหารต่อไปท่ามกลางแสงเพลิงที่กองไว้รอบ ๆ ถึงสามกอง

ดร.ดิเรก กล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นงานว่า

“มีความพยายามที่ไหนก็มีความสำเร็จที่นั่น พรุ่งนี้เราจะเริ่มไต่หน้าผาเอเวอร์เรสต์ในเวลา ๘.๐๐ น.ตรง”

เจ้าแห้วถามขึ้นเบา ๆ

“รับประทาน ๘.๐๐ น. นะมันก็โง่งมครับ”

นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายเอือก

“สองโมงเช้าโวย อ้า – เราจะเริ่มปีนขึ้นยอดเอเวอร์เรสต์ในเวลาสองโมงเช้า ซึ่งหมายความว่าพวกเรารับประทานอาหารกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขอให้ทุกคนใช้เวลาว่างตรวจสำหรับเครื่องใช้ไม้สอยให้ครบครัน โดยเฉพาะหน้ากากกับหม้อออกซิเจนต้องตรวจให้ดี เมื่อเราได้ขึ้นไปราวร้อยเมตรเราจะต้องใช้ออกซิเจนที่เราเตรียมมา เพราะอากาศบนยอดเอเวอร์เรสต์มีบางเต็มทนไม่พอหายใจ ข้าพเจ้าขอมอบให้พลเป็นผู้นำในการปีนยอดเอเวอร์เรสต์ ขอให้ทุกคนจงไต่ตามพลขึ้นไป การไต่เขาเป็นเรื่องสนุก แต่ถ้าพลาดก็ตาย อ้า – แท็งคิวเวอรีมีซ แฮะ แฮะ”

คณะไต่เต๋ต่างคอบมือขึ้นพร้อม ๆ กัน นิกฤษกนาฟิกาข้อมือขึ้นดูแล้วกล่าวว่า

“เกือบท่วมแล้ว พวกเราควรจะหลบนอนกันเสียที ได้เอาแรงไว้ไต่เขาพุงนี้”

เสี่ยหงวนมองดูนายจอมทะเล้นด้วยความหมั่นไส้

“แกอยากนอนก็นอนเถอะ ยังไม่มีใครเขานอนกันหรอก”

นิกฤษกแกกขึ้นบิดขี้เกียจ แล้วอ้าปากหาเสียงลั่น ค่อย ๆ เอนตัวลงนอนข้างกองไฟ
หลังจากนั้นไม่ถึงหนึ่งนาทีนิกฤษกก็กรนเสียงสนั่นหวั่นไหว เจ้าคุณปัจจนิกฤษก ทูลองค์ซ่านุกข่านว่า

“ฝ่าบาททรงคิดว่าพวกเราจะขึ้นสู่ยอดเอเวอร์เรสต์ได้สำเร็จไหมกระหม่อม”

ท่านมหาราชาทรงพระสรวล

“แน่นอนเจ้าคุณ ฉันมั่นใจว่าสำเร็จแน่ นักไต่เขาคณะท่านเซอร์ฮิลลารีก็เป็นมนุษย์เดินดิน
มีสองมือสองเท้าเช่นเดียวกับพวกเรา เมื่อเขาไต่ขึ้นไปจนถึงยอดเอเวอร์เรสต์ พวกเราก็คงต้องขึ้นไปได้
เช่นเดียวกัน”

เจ้าคุณปัจจนิกฤษก อมยิ้มและเปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแห้ว

“ว่าไงอ้ายแห้ว มั่นใจไหม”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานมั่นใจครับ”

“มั่นใจว่ายังไง”

“รับประทานสำหรับกระผมมีหวังกระดุกออกนอกเนื้อครับ บางทีก็คอยลงไปพร้อมกับตาตุ่ม
รับประทานเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคยไต่เขากเลย เคยจึงเชือกและถือเชือกเท่านั้น”

พลยกมือขึ้นชี้หน้าคนใช้แก่นแก้วของเขา แล้วพูดกับเจ้าแห้วด้วยเสียงหัวเราะ

“แกแข่งตัวเองระวังให้ดี แกต้องตายแน่ ๆ อย่างลืมว่าท่าน โยคีที่หมู่บ้านทวารวดีได้ทำนายไว้ว่า
พวกเราจะได้ประสบความสำเร็จผลในการขึ้นสู่ยอดเอเวอร์เรสต์ แต่พวกเราจะต้องเสียชีวิตคนหนึ่ง
ซึ่งคนนั้นก็คงจะเป็นแก”

แทนที่จะตกใจเจ้าแห้วกลับหัวเราะ

“รับประทานเรื่องตายเป็นเรื่องเล็กน้อยครับ รับประทานตายเสียได้ก็ดี รับประทานเป็นขี้ข้าพวกคุณ
มานานแล้ว รับประทานใช้หัวไม่วางหางไม่เว้น รับประทานบางทีผมกำลังนอนหลับสนิทก็ปลุกขึ้นมาใช้
เจ้าประคูน.....ขอให้เชือกขาดตายเสียทีเถิดเจ้าประคูน”

ทุกคนต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน เสี่ยหงวนยกมือตบศีรษะเจ้าแห้วเบา ๆ แล้วกล่าวว่า

“ฉันขอมรับว่าพวกเราใช้แกมากเกินไป แต่ก็นึกบ้างไหม แกได้หนีจากพวกเราเดือนหนึ่ง
อย่างขี้หมูขี้หมาทั้งสองพันบาท มีคนใช้ของใครบ้างวะที่มีรายได้ขนาดนี้ นี่กลับไปเมืองไทย
ฉันก็ต้องเซ็นเช็คจ่ายเงินให้แกถึงแสนบาท เป็นค่าป่วยการที่แกยอมให้ฉันขี้หลังขึ้นมาบนเนินนี้”

เจ้าแห้วยิ้มอวย ๆ

“รับประทานนั่นนะซีครับ เพราะคิดอย่างนี้รับประทานผมถึงยอมให้จิกหัวใช้ จะถูกเตะถูกถีบ
ถูกกระต๊อบก็ต้องทน รับประทานถ้าชาติหน้ามีจริงผมจะอธิษฐานให้ผมได้เป็นนายอาเสี้ยบบ้าง”

“เฮ้ย ๆ “ พลเอ็ดตะโร “ทะเลิ่งมากไปแล้ว”

การิมหัวเราะเยาะเจ้าแห้วแล้วพูดขึ้นทันที

“ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ อย่างแกเป็นคนใช้ข้าววันเดียวข้าจะเอาให้อยู่หมัดเลย”

เจ้าแห้วทำตาเขียวกับนายพรานใหญ่

“ชะ ชะ หน้าอย่างมึงมีเงินเดือนให้กูหรือวะ กู – อ้ายสัวมแตก”

การิมสะดุ้งเฮือก ยกมือขวานจับด้ามมีดพกแล้วมองหน้าเจ้าแห้วอย่างไม่พอใจ เจ้าแห้วค่อย ๆ ยกมือขวานขึ้นมาจับด้ามมีดพกบ้าง ดร.ดิเรก รีบกล่าวห้ามทันที

“อย่า – อย่าเพิ่งฆ่ากันเลย เอาไว้ไปควลมิดสั้นกันบนยอดเอเวอเรสต์ดีกว่า ฉันยังจำได้ว่า แกสองคนทำตายกันไปอย่างนี้”

การิมฟันหัวเราะ

“ท่านะทำครับ แต่เราอาจจะไม่ควลงันก็ได้ ถ้าหากว่าเราเห็นว่าการควลงันด้วยมีดพก จะทำให้ต้องเสียชีวิต”

นิกรยกเท้าขวาเตะชายโครงข้างซ้ายการิมเบา ๆ ทั้งที่เขากำลังหลับสนิทกรนเสียงสนั่นหวั่นไหว บรรดานักไต่เขาต่างหัวเราะหึ ๆ ไปตามกัน ต่อจากนั้นก็ปรึกษาหารือกันในการปีนยอดเอเวอเรสต์ครั้งนี้ แน่นอนละมันเป็นการเสี่ยงภัยเสียชีวิตจริง ๆ

ตอนสายวันรุ่งขึ้น

นักไต่เขาบรรดาศักดิ์ได้เริ่มไต่หน้าผายอดเอเวอเรสต์ในเวลา ๑๐.๐๐ น. เศษ ที่ล่าช้ากว่ากำหนด ก็เพราะนิกรเกิดท้องร่วงอย่างร้ายแรง ทุกคนตกใจไปตามกันเข้าใจว่านิกรเป็นอหิวาตกโรค ดร.ดิเรกได้ให้การรักษาพยาบาลอย่างเต็มที่ เขาเถิดยาให้นิกรหนึ่งเข็ม ซึ่งยานี้จะทำให้คนท้องเสีย หรือลงท้องโกร๊ก ๆ กลายเป็นคนท้องผูกทันที นิกรอ่อนเพลียหน้าซีดนัยน์ตาลึก นายแพทย์หนุ่มต้องฉีดยาบำรุงกำลังให้อีกหนึ่งเข็ม นายจอมทะเล้นจึงสดชื่นแข็งแรงเหมือนเช่นเดิม

การไต่หน้าผาได้เป็นไปอย่างระมัดระวัง พล พัทธภรณ์ เป็นผู้นำคณะ เขาไต่ขึ้นไปก่อน และช่วยเหลือทุกคนให้ติดตามขึ้นไป ทุกคนมีเชือกผูกบันเอวติดต่อกัน เว้นแต่การิมคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ยอมใช้เชือกผูกเอว เขาปีนป่ายหน้าผาได้คล่องแคล่วเหมือนเสียงผาตามที่เขาคุยไว้

เวลาผ่านไป นักไต่เขาบรรดาศักดิ์ก็ไต่สูงขึ้นไปตามลำดับ หน้าผาเอเวอเรสต์ตั้งชันเก้าสิบองศา แต่บางแห่งก็มีชะง่อนผายื่นออกมา บางแห่งก็เป็นถ้ำเป็นโกรกช่อง

ครั้งหนึ่งเจ้าคุณปัจฉินึกฯ เขยิบก้อนหินพลาด ร่างอันอ้วนเตี้ยของท่านลอยล่องลู่ลงสู่เบื้องล่างทันที เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ร้องสุดเสียงแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

“โอี้...ตายแล้วกู”

ทุกคนตระหนกตกใจไปตามกัน เมื่อแลเห็นเจ้าคุณปัจฉินึกฯ กำลังจะกลายเป็นผีเฝ้ายอดเอเวอเรสต์ ครั้นแล้วเชือกที่เอวเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และปลายของมันผูกติดเอวท่านมหาราชฯ ก็กระซอกตัวเองค์ชานุก่่าน หลุดจากชะง่อนผาลอยล่องลงมาอีกคนหนึ่ง

เสียงหวนนัยน์ตาเหลือก ก่อนที่เขาจะพูดว่าอะไรนั้น เอวเขาก็ถูกเชือกกระซอกตามลงไป

เป็นคนที่สาม พลร้องตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดัง พร้อมกับพันเชือกไว้กับก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง
อย่างร้อนรน

“เร็ว – ช่วยกันดึงเชือกไว้”

พล นิกร ดร.ดิเรกและเจ้าแก้วต่างช่วยกันรั้งเชือกไว้ ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับชานุกข่าน
และเสี่ยหงวนโหนดองแต่งอยู่ในอากาศเป็นที่น่าหวาดเสียวยิ่ง อย่างไม่รู้ตามถ้าพลไม่เอาเชือกพันไว้ กับ
ก้อนหิน นักไต่เขาทุกคนนอกจากการิมก็คงจะลอยละลิวลงสู่เบื้องล่าง และตายหมดไม่มีเหลือ

การช่วยเหลือดึงตัวคนทั้งสามขึ้นมานั้นเป็นไปด้วยความลำบากยิ่ง เสี่ยหงวนขึ้นมาได้เป็นคนแรก
ทุกคนช่วยกันดึงเชือกอย่างระมัดระวัง ในที่สุดท่านมหาราชชานุกข่านก็ขึ้นมาบนชะง่อนผาดอนนั้นได้
อีกคนหนึ่ง คงเหลือเจ้าคุณปัจจนิกฯ คนเดียวที่แขวนต้องแต่งอยู่ในอากาศ และกำลังดิ้นกระเด่ว ๆ
น่าสงสาร

“โอ๊ย ช่วยด้วย.....ช่วยด้วยไว้วัย” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตะโกนเสียงก้องหน้าผา

ทุกคนอดหัวเราะไม่ได้ ท่านมหาราชรับสั่งกับคณะพรรคสี่สหายด้วยพระพักตร์ยิ้มแย้ม
เพราะทรงขบขันที่ท่านเจ้าคุณกลัวตาย ทั้ง ๆ ที่นักไต่เขาช่วยกันรั้งเชือกไว้

“ช่วยกันหน่อยพวกเรา ช่วยกันดึงเจ้าคุณขึ้นมา”

นิกรทูลว่า “ปล่อยให้ท่านห้อยต้องแต่งชมวิวสักครึ่งชั่วโมงก็ได้กระหม่อม”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องตะโกนขึ้นมาอีก

“ฮีนเฉยอยู่ทำไมไว้วัย ช่วยกันดึงขึ้นไปซิ เชือกมันรั้งเอาไว้แล้ว”

เสี่ยหงวนพยักหน้ากับเพื่อนเกลอทั้งสาม

“เอาไว้วัย ออกแรงหน่อยพวกเรา นึกว่าช่วยคนแก่ไว้สักคน ไหน ๆ ท่านก็มากับเรา จะปล่อยให้
ตกเขาตายหรือแขวนต้องแต่งอยู่อย่างนี้ก็ดูอะไรอยู่”

สี่สหายกับเจ้าแก้วและท่านมหาราชชานุกข่าน ต่างช่วยกันดึงตัวเจ้าคุณปัจจนิกฯ ขึ้นมา
แต่น้ำหนักตัวของท่านเจ้าคุณ ไม่นับน้อย และนักไต่เขาทุกคนก็อ่อนเพลียไปตามกัน จึงดึงไม่ขึ้น

พรานการิมเข้ามาช่วยอีกคนหนึ่งก็ไม่สำเร็จ ดึงขึ้นมาจนจะถึงชะง่อนผาอยู่แล้วก็ต้องโรยเชือก
ลงไปอีก

พลกล่าวกับพรรคพวกของเขาอย่างเป็นงานเป็นการ

“ลองดึงดูอีกทีพวกเรา คราวนี้ออกแรงให้เต็มที่และดึงพร้อม ๆ กัน ไม่ใช่ต่างคนต่างดึง”

เสี่ยหงวนชูมือขึ้นเหนือศีรษะแล้วออกความเห็นอย่างแยบคาย

“เอาอย่างนี้ดีกว่า กันจะเป็นคนให้จังหวะและร้องเพลงแบบแจ๊กโรงเลื่อยลากซุงขึ้นมาจากน้ำ ถ้าเรา
ออกแรงดึงพร้อม ๆ กัน คุณอาที่คงขึ้นมาบนชะง่อนผานี้ได้”

ดร.ดิเรกหัวเราะที ๆ

“จะเอาอย่างไรก็เอาซิ คุณพ่อแ่แม่เต็มทนแล้ว”

กิมหงวนว่า “กันจะเป็นคนร้องเพลงที่ละวรรค พวกเราต้องคอยรับลูกคู่”

“รับว่าอย่างไร” ชานุกข่านรับสั่งถามพลางทรงพระสรวล

อาเลียมอิม

“ร้องอาละหยาไฮพร้อม ๆ กัน กระหม่อม ร้องยานคางนิดหน่อยแต่ต้องหนักแน่น พอสิ้นเสียง อาละหยาไฮก็กระตุกเชือกขึ้นพร้อม ๆ กัน พวกกรรมกรโรงเลื่อยของกระหม่อม ทุกคนลากซุงได้แคล่วคล่องว่องไว ก็เพราะอาศัยเพลงลากซุงประกอบ ลองซ้อมดูก่อน เอาไว้วัยพวกเรา เตรียมตัว เมื่อกันนับ หนึ่ง สอง สาม ทุกครั้งจะต้องร้องอาละหยาไฮ ระวัง.....หนึ่ง.....สอง.....สาม”

“อาละหยาไฮ” นักไต่เขาบรรดาศักดิ์ต่างร้องขึ้นเป็นเสียงเดียวกัน

เสี้ยหวนคิดมือเป๊ะ

“วิเศษเลย รับรองว่าไม่ถึงครั้งนาที่เราก็จะดึงคุณอาขึ้นมาบนชะง่อนผานี้ได้ เตรียมตัวทุกคน อ้ายกรกับอ้ายแห้วอย่าทำเป็นเล่นไว้วัย ขณะนี้เป็นงานเป็นการ คอยฟังหัวหน้าจับกัง ลองซ้อมกันอีกที”

ครั้นแล้วกิมหวนก็ลงมือฝึกซ้อมคณะของเขา ท่านมหาราชานุกษัตริย์ทรงพระสรวลตลอดเวลา พระองค์รู้สึกว่าคุณพระศรีสหายของเราทำให้พระองค์สดชื่นรื่นเริงมาก

เจ้าคุณปึงจันนี่ฯ ร้องตะโกนขึ้นมาอีก

“ว่าไงไว้วัยจะช่วยหรือไม่ช่วย ถ้าไม่ช่วยก็เอาไม้คัดเชือกให้ด้วย ข้าจะได้ตายเสียรู้แล้วรู้รอด”

นิกรชะโงกหน้ามองคูพ่อตาของเขา

“คุณพ่อทำใจน้อยไปได้ หัวก็ไม่ล้านสักหน่อย”

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยว

“แดงแจ๋เป็นลูกมะอีก็อย่างนี้ยังบอกว่าไม่ล้านอีก ช่วยดึงขึ้นไปหน่อยซีไว้วัย เชือกมันรัดจนหายใจไม่ออกอยู่แล้ว”

อาเลียมอิมปากโบกมือห้ามนิกรให้สงบปากเสียง เขาบอกทุกคนให้เตรียมตัวดึงเชือกและรับลูกคู่ ครั้นแล้ว กิมหวนก็ร้องเพลงลากซุงของชาวไหหลำ

“โล้โล้”

“อาละหยาไฮ” ทุกคนรับลูกคู่พร้อมกันแล้วกระตุกเชือกดึงเจ้าคุณปึงจันนี่ฯ ขึ้นมาได้ราวหนึ่งฟุต เสี้ยหวนร้องต่อไปอีก ทุกคนคอยรับลูกคู่และดึงเชือกขึ้นมาทีละน้อย

“โล้โกว....” เสี้ยหวนตะเบ็งเสียงลั่น

“อาละหยาไฮ”

“ตั้งเค้คู่นี้”

“อาละหยาไฮ”

“ดีเค้คู่นี้”

“อาละหยาไฮ”

“โล้โล้”

“อาละหยาไฮ”

“โล้โล้”

“อาละหยาไฮ”

“ลูกตามีผู้ใดต่าง”

พวกลูกคู่หัวเราะก๊ากทำให้หมดแรง เชือกที่ดึงรูดลงไปตามช่องมือ ทุกคนจับฝ่ามือทนมไม่ไหว ก็ปล่อยเชือกออก เจ้าคุณปัจจนิกฯ ร้องเสียงหลง ร่างอันอ้วนใหญ่ของท่านลอยละลิวลงสู่เบื้องล่าง พอถึงเส้นเชือกที่พันกับหินก้อนใหญ่ไว้ เชือกก็รั้งตัวเจ้าคุณแขวนต้องแต่งเหมือนเช่นเดิม ท่านมหาราชชาขุนนางทรงพระสรวลน้ำพระเนตรไหล

“ทีแรกฉันนึกว่าเธอร้องเพลงไหหลำ” รับสั่งพลางทรงพระสรวลพลาง “ฟังไปฟังมาที่แท้ เธอร้องเพลงไทย”

เสียดหัวเราะชอบใจ

“กระหม่อมร้องส่งเดชไปยังงั้นเองฝ่าบาท กระหม่อมเป็นลูกจีนแต่ใจไม่ใช่ไหหลำ”

พลพูดเสริมขึ้นด้วยความสงสารเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“พยายามดึงคุณอาขึ้นมาเถอะ ถ้าปากนักก็ไม่ต้องร้องเพลงลากซุงหรือก ใช้แบบไทยสไต้ลี้ดีกว่า ร้องสุขเสวยแล้วดึงขึ้นมาทีละน้อย”

นักไต่เขาบรรดาศักดิ์ต่างหัวเราะตลกตลกไปตามกัน พลขอร้องให้ทุกคนจับเชือก ต่อจากนั้นเสียงสุขเสวยก็ดังขึ้น เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถูกดึงตัวขึ้นมาทีละน้อย เพียงครู่เดียวท่านเจ้าคุณ ก็ขึ้นมารวมกลุ่มกับทุกคนที่ชะง่อนผานั้น ดร.ดิเรกยิ้มให้พ่อตาของเขาแล้วกล่าวว่า

“เป็นยังไงบ้างครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ค้อนปะหลับปะหลือก

“ก็แย่นะซี เชือกมันรัดเอวแทบจะขาด แล้วก็เสียวไส้จนเขี้ยวราด มองลงไปข้างล่างเห็นลิบ ๆ นึกว่าตายเสียแล้ว”

นายจอมทะเล้นยกมือลูบคลำพุงกะทิพ่อตา แล้วพูดเบา ๆ

“ขวัญเฮี้ย ขวัญมาพ้อมา ขวัญหนีไปไหนรีบกลับมาอยู่กับพ่อตาของข้าตามเดิม”

“เฮี้ย” เจ้าคุณปัจจนิกฯ เอ็ดตะโรลั่น “ข้าไม่ใช่เด็กอมมือโว้ย แก่จนหัวหงอกแล้วยังจะเรียกขวัญอีก หรือ”

นิกรจ้องมองดูกลางกระหม่อมพ่อตาของเขา แล้วหันมายิ้มกับเสียดหัวเราะ

“ไม่เห็นมีผมหงอกสักเส้น มองดูคล้าย ๆ ทะเลทราย”

อาเสียดหัวเราะ

“ผมของคุณอามั่นหงอกข้างในวะ ไม่ได้ไผ่ล่อออกมาหงอกข้างนอก”

เสียดหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูเจ้าแห้วแล้วกล่าวชมอย่างจริงใจ

“ฉันไม่เคยนึกเลยว่าแกกับเจ้ากรจะไต่เขาได้แค่ล่วคล่องอย่างนี้ ถ้ามจริง ๆ เอะวะ แกเคยไต่เขาที่ไหนมาบ้าง”

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ

“รับประทานภูเขาทองครับ”

นิกรว่า “สำหรับผมเมื่อเป็นเด็กเคยหนีโรงเรียนไปปีนเขาเดินเล่นเสมอ ภูเขาทองก็เคยไต่ครับ”

ท่านเจ้าคุณทำปากหมอบหมิบดำเนินกร แล้วหันมาทูลท่านมหาราชานุกขนาน

“ฝ่าบาทที่ทรงปิ่นเขาได้ดีเหมือนกัน สำหรับกระหม่อมขอมริบว่าอู่ฮ้ายกว่าคนอื่น เพราะอายุมันมากแล้ว เร็วแรงไม่มีใครจะมี กำลังวังชาดอยไปมาก”

องค์ชานุกขนานพยักพระพักตร์

“พยายามหน่อยเจ้าคุณ เราจะต้องขึ้นถึงยอดเอเวอร์เรสต์ก่อนค่ำวันนี้”

ดร.ดิเรกกล่าวขึ้นบ้าง

“การปีนหรือไต่เขาขอดนี้คงลำบากไม่ใช่น้อย เพราะชะง่อนผาแต่ละแห่งอยู่ห่างกันมาก จากจุดหนึ่งไปสู่จุดหนึ่งเราจะเหน็ดเหนื่อยไม่น้อย แต่เราก็ต้องพยายามขึ้นให้ถึงยอดเอเวอร์เรสต์ เพื่อนำธงไตรรงค์ของเราไปปักบนยอดเอเวอร์เรสต์ให้จงได้”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ว่า “ขอพักผ่อนสักครึ่งชั่วโมงเถอะดิเรก พอเมื่อขบไปทั้งตัวแล้ว”

“ออไร ออไร เราควรจะพักผ่อนอยู่ชะง่อนผานี้สักครึ่งชั่วโมง”

พอรู้ว่าได้พักครึ่งชั่วโมง นิกก็รีบทรุดตัวลงนั่งแล้วเอนกายลงนอน บรรดานักไต่เขาบรรดาศักดิ์ต่างนั่งล้อมวงกันอยู่บนชะง่อนผาซึ่งมีเนื้อที่ประมาณห้าสิบตารางเมตรเท่านั้น ชะง่อนผาก็คือหินที่ยื่นออกมาจากหน้าผานั้นเอง

หลังจากพักผ่อนกันตามสมควรแล้ว นักไต่เขาบรรดาศักดิ์ก็พากันไต่เขาต่อไป พล พัทธราภรณ์ไต่ขึ้นไปก่อน เขาใช้เหล็กท่อนยาวประมาณหนึ่งฟุตดอกเข้าไปในหิน แล้วร้อยเชือกเข้าไปในห่วงเหล็กทุกคนยอมรับว่าพลใจเย็นและปราดเปรียวมาก

อย่างไรก็ตาม การิมพรานใหญ่ไม่ยอมใช้เชือกผูกบันไดตัวเองติดกับนักไต่เขา เขาเป็นปายด้วยความสามารถของตัวเอง เจ้าหนุ่มเนปาลผู้นี้ปีนเขาได้เก่งมากยิ่ง ใคร ๆ ก็ชมเขา การิมก็ไต่ไต่รวดเร็วเหมือนจิ้งจกไต่ฝ้าห้อง

ครั้งหนึ่งการิมเอื้อมมือจับหินเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งที่ยื่นออกมาจากหน้าผาเพื่อจะโหนตัวขึ้นไป แต่แล้วหินก้อนนั้นก็หลุดออกมาจากหน้าผา ร่างของนายพรานลอยละลี้วลงสู่เบื้องล่างทันที เสียงการิมโอดครวญน่าสงสาร เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสายตาเช่นนี้ทำให้ทุกคนออกสั่นขวัญแขวนไปตามกัน โดยเฉพาะเจ้าคุณปัจฉินึกๆ ต้องเบือนหน้าหนีเพราะความหวาดเสียว

ไม่มีปัญหาอะไรอีก ร่างของการิมคงจะกระทบพื้นภูเขาก่อนที่ฐานล่างของยอดเอเวอร์เรสต์ แผลกละเอียด นักไต่เขาบรรดาศักดิ์แข่งขาอ่อนเปียกไปตามกัน เกรงว่าตนจะพลาดพลั้งเช่นเดียวกับการิม

ทุกคนระมัดระวังตัวขึ้นอีก การไต่เขาเป็นไปด้วยความยากลำบากไม่น้อย เจ้าแห้วถึงกับร้องไห้ด้วยความรักตัวกลัวตาย นาน ๆ ก็ยกมือไหว้พระสวคมนตรีภาวนาให้พระคุ้มครอง

ครั้งหนึ่ง นักไต่เขาได้มารวมกำลังกันที่ชะง่อนผาอีกแห่งหนึ่ง เลี้ยหวนแหงนหน้ามองยอดเอเวอร์เรสต์อย่างท้อใจ แล้วเขาก็ถอนหายใจหนัก ๆ

“เฮ้ย – สมมติว่าเราขึ้นไปถึงยอดของมันได้สำเร็จ เราจะได้อะไรเป็นเครื่องตอบแทนบ้าง”

ดร.ดิเรกยิ้มให้เลี้ยหวน

“เราก็ได้ชื่อเสียงนะซีโว้ย”

อาเสี่ยชักไหล่แล้วแบมือ

“ซื้อเสี่ยเอาไปทำหอกอะไร เงินสำคัญกว่า ถิ่นนะหมดศรัทธาแล้ว มันเหนื่อยและอ่อนเพลียจนบอกไม่ถูก ยิ่งเห็นการมีคนตายต่อหน้าต่อตา ยิ่งทำให้ใจแป้กกลัวว่าจะเป็นเช่นนั้นบ้าง”

ท่านมหาธาธารับสั่งเสริมขึ้น

“เธอยังหนุ่มกว่าฉันมาก รูปร่างก็ปราดเปรียวว่องไว ฉันทั้งอ้วนทั้งใหญ่เกือบเท่าเจ้าคุณปัจจุบันนี้ๆ ฉันยังพยายามไต่เขาขึ้นมา เธอต้องคิดว่าเป็นเป็นเกมกีฬาซีเธอ เธอต้องเข้มแข็งอย่างคุณนิกร”

นิกรสะอึกโหยง

“เข้มแข็งกะตีอะไรฝ่าบาท กระหม่อมเบื่อหน่ายเต็มทีแล้ว ที่พยายามปีนขึ้นมาก็เพราะรู้ว่าถ้าไม่ปีนขึ้นมา ก็จะตกเขาตาย”

ซานุกข่านทรงพระสรวล

“แต่เราก็ใกล้จะถึงยอดเขาแล้ว เราต้องขึ้นไปให้ถึงยอดเอเวอร์เรสต์ อย่างช้าอีก ๒ ชั่วโมงเท่านั้น ถ้าเราขึ้นไปไม่ถึงและกลับลงไป เราก็จะขายหน้าชาวเนปาล พวกเขาจะต้องขี้มเยาะพวกเรอหาว่าคนไทยขี้ขลาดและไม่มี ความมานะพยายาม”

คราวนี้ นิกรขบกรามกรอด

“ถ้ายังงั้นปีนเขาต่อไปไว้พวกเรา คนไทยต้องกล้าหาญเข้มแข็งอดทน เราชาวไทยใจห้ำหั่นหาญร้องเพลงปลุกใจหน่อยไว้พวกเรา”

แล้วเสี่ยเพลง “ต้นตระกูลไทย” ก็ดังกระหึ่มขึ้น ทำให้หนักไต่เขาบรรดาศักดิ์ครึกครื้นรื่นเรียงไปตามกัน การปีนเขาเริ่มต้นต่อไป คราวนี้ทุกคนก็คึกคักเข้มแข็ง แม้กระทั่งเจ้าแห้วก็ฮัมเพลงตลอดเวลา

ท่ามกลางความหนาวเยือกเย็นของละอองหิมะ ท่ามกลางความอ้างว้างวิเวกของขุนเขาที่สูงที่สุดในโลก คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ๆ ท่านมหาธาธาราซานุกข่านและเจ้าแห้ว ต่างพยายามปีนสูงขึ้นไป และสูงขึ้นไปใกล้ยอดเอเวอร์เรสต์ตามลำดับ บางครั้งก็หวุดหวิดจะตกเขาตาย บางขณะก็ปีนป่ายด้วยความยากลำบาก แต่กีฬาไต่เขาข่มอาสัยความสามัคคีกัน ทุกคนต้องช่วยเหลือกัน โดยเฉพาะพลพัชราภรณ์ของเราต้องเหน็ดเหนื่อยกว่าเพื่อน และต้องเสี่ยงภัยเสียชีวิตในฐานะที่เป็นผู้นำ

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าอากาศบนยอดเอเวอร์เรสต์จะเบาบางมาก ทุกคนก็ไม่ได้ใช้หน้ากากออกซิเจนช่วยเลย เวลาผ่านพ้นไปตามลำดับ ในที่สุดพลก็ขึ้นมาปรากฏตัวบนที่ราบสูงอันกว้างใหญ่ของยอดเอเวอร์เรสต์เป็นคนแรก

เจ้าหนุ่มรูปหล่อดั่งเชือกช่วย ดร.ดิเรก ให้ปีนขึ้นมาเป็นคนที่สอง แล้วสองสหายก็ช่วยกันดึงคนอื่น ๆ ขึ้นมาทีละคนจนครบจำนวน เจ้าแห้วดีใจเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ เขากวาดสายตามองไปรอบ ๆ แล้วกระโดดโลดเต้นร้องขึ้นดัง ๆ

“ไชโย.....ไชโย รับประทานช่วยกันไชโยหน่อยซีครับ เราขึ้นมาถึงยอดเอเวอร์เรสต์แล้ว ฮะ ฮะ ไชโย”

ทุกคนอ่อนระโหยโรยแรงไปตามกัน นิกรชี้มือไปที่ต้นสนต้นหนึ่งสูงตระหง่านอยู่เบื้องหน้า

“เห็นต้นสนต้นนั้นไหมพวกเรา เราทุกคนต้องปีนต้นสนต้นนั้นอีก เพื่อทำสถิติ

การขึ้นยอดเอเวอร์เรสต์ทำให้ชาวโลกได้รู้ว่า เราขึ้นได้สูงกว่าคณะของท่านเซอร์ฮิลลารีอีกสี่สิบเมตร แล้วเราจะเอาธงไตรรงค์ของเราขึ้นไปปักบนยอดสนต้นนั้น

เลียหวนทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

“แกทำสถิติคนเดียวก็แล้วกัน ขึ้นให้ปีนต้นสนอีกก็เห็นจะตกลงมากอดหักตายเท่านั้น
เพียงเท่านี้ก็แย่แล้ว ลูกสะบ้าที่หัวเข่ากันทั้งสองข้างหลุดหายไปหมดแล้วไม่รู้ไหม”

ดร.ดิเรกหัวเราะชอบใจแล้วกล่าวกับทุกคนว่า

“นั่งพักกันเถอะพวกเรา เราจะกินอาหารกันให้อิ่มแล้วก็ปักธงไตรรงค์ไว้แถวนี้ ถ้ารูปหมู่ร่วมกันเสร็จแล้วเราก็จะลงสู่บริเวณโคนฐานของยอดเอเวอร์เรสต์ เราต้องพยายามลงไปจากยอดนี้ให้ได้ก่อนค่า”

“ว้า...” นิกคราง “พักนอนบนนี้สักวันสองวันเถอะวะ”

นายแพทย์หนุ่มยกมือตบ่านิก

“บนนี้ไม่มีพื้นจะใช้ผิงไฟ เราอาจจะหนาวตายก็ได้ เกมมองคูซิมีต้นสนอยู่ไม่ก็ต้น
นอกนั้นก็มีแต่หิมะปกคลุมไปทั่วบริเวณ เราต้องลงไปพักข้างล่าง ขาลงง่ายกว่าขาขึ้นมาก
เพราะโลกเรามีความดึงดูด ถึงอย่างไรก็ลงไปได้เสมอ”

อาเลียอัมแห่ง ๆ แล้วสายน้ำด้วยความอ่อนเพลีย

“รู้ยังจ้ะเอาร่มชูชีพติดตัวมาด้วยก็จะดี ขาลงกระโดดร่มลงไปสบายเลย”

พลว่า “แต่ถ้าร่มไม่กาง แกก็มีหวังได้ไปคุยกับขมบาล”

บรรดานักไต่เขาบรรดาศักดิ์ต่างทรุดตัวลงนั่งพักอ่อน ทุกคนหนาวจนสั่นสะท้าน
โดยเฉพาะนิกหนาวมากกว่าเพื่อน ขากรรไกรกระทบกันเป็นจังหวะรับร้า ปากของนิกซีดเซียว
เขานั่งกอดอกครางฮือ ๆ

ทุกคนแปลกใจเมื่อแลเห็นเจ้าแห้วถอดแจ็กเก็ตหนังออกแล้วก็ถอดเสื้อเชิ้ตออกด้วย เจ้าแห้ว
นั่งครวญเพลง “ซาโยนาระ” เบา ๆ โดยไม่ประหวั่นพรั่นพรึงกับความหนาวทั้ง ๆ ที่ท่อนบนเปลือยเปล่า

ดร.ดิเรกขมวดคิ้ว่น เขาไม่เข้าใจเลยที่เจ้าแห้วถอดเสื้อออกหมดเช่นนี้

“เฮ้ ถอดเสื้อออกทำไม ประเดี๋ยวนิวมอเนี่ยเล่นงานตายห่า”

เจ้าแห้วหัวเราะด้วยมุมปากข้างขวา

“รับประทานหนาวยกต้องเอาหมอนบ่งครับ รับประทานบนยอดเขามันหนาวเหลือเกินครับ
รับประทานต้องเอาชนะความหนาวด้วยความไม่หนาว” แล้วเจ้าแห้วก็ขบกรามร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ
“ร้อนไวย ร้อนเหลือเกิน”

“อ้ายแห้ว.....” เจ้าคุณร้องเรียกด้วยเสียงยานคาง พอเจ้าแห้วหันมามองดู
ท่านเจ้าคุณก็ยิ้มเล็กน้อย แล้วกล่าวต่อไป “ควบคุมจิตใจไว้บ้าง อย่าคิดอะไรให้มากนัก”

เจ้าแห้วทำตาเขียวเข้าไปเข้าคุณปัจจนึกๆ

“รับประทานหนาวจนแทบจะเป็นสะพานแล้ว จะไม่ให้ผมคิดอย่างไรครับ”

เจ้าคุณหัวเราะก๊าก

“ก็เมื่อกี้แกแหกปากร้องออกมาดัง ๆ ว่า ร้อนไวย ร้อนเหลือเกินไม่ใช่หรือ”

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“รับประทานต้องปลอบใจตัวเองไปยั้งนี้แหละครับ ความจริงมันหนาวจนน้ำลายในปากกลายเป็นก้อนน้ำแข็งไปแล้ว” พูดยบเจ้าแห้วก็รีบหยิบเสื้อขึ้นสวม แล้วก็สวมแจ็กเก็ตหนังทับอีกทีหนึ่ง

ท่านมหาราชานุกษัตริย์ทรงพระสรวลเบา ๆ

“ฉันมีความสุขเหลือเกินเจ้าคุณ พรรคพวกของเจ้าคุณล้วนแต่มีอารมณ์ขันทำให้ครึกครื้นเสมอ ฉันอยากจะไปอยู่เมืองไทยเสียแล้วละซี เราจะได้อยู่ใกล้ ๆ กัน รวมกันร่วมเที่ยวกัน”

“ก็เอาซีกระหม่อม ไปปลุกวังอยู่ใกล้ ๆ บ้านพวกเรา ลงทุนสักหกสิบล้านก็พอ”

องค์ชานุกษัตริย์ขมวดพระขนงย่น

“หกสิบล้านนะ มันหกล้านไซ้ไหมเจ้าคุณ”

“ถูกแล้ว ฝ่าบาท”

“ก็แล้วทำไมเจ้าคุณไม่บอกฉันว่าหกล้าน”

“โธ่ - ฝ่าบาทก็ทรงทราบคืออยู่แล้วว่า กระหม่อมหัวล้าน ไม่อยากจะเอ่ยถึงมันให้กระทบกระเทือนใจ”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นทันที ดร.ดิเรกเดินวนเวียนไปมารอบบริเวณนั้น แล้วเขาก็ถ่ายรูปคณะนักไตเขาไว้เป็นที่ระลึกด้วยกล้องถ่ายรูปขนาดจิ๋วที่ใช้เลนส์พิเศษ ซึ่งนายแพทย์หนุ่มได้ทำหน้าที่บันทึกภาพไว้ตลอดเวลา นับตั้งแต่เริ่มขึ้นเขาหิมาลัย เขาถ่ายภาพงาม ๆ ไว้ได้มาก เป็นต้นว่าตอนที่ทุกคนกำลังปีนหน้าผากันอย่างหวาดเสียว

ในชั่วโมงนั่นเอง ทรงไต่รงค์ของเราที่โบทสะบัดปรืออยู่เหนือยอดไม้ยอดต้นหนึ่ง นายแพทย์หนุ่มได้บันทึกภาพไว้อีก คณะพรรคสี่สหายต่างปลาบปลื้มใจไปตามกัน ความสำเร็จที่เกิดขึ้นในครั้งนี้อย่างปาฏิหาริย์ แต่ทุกคนก็ได้ขึ้นมาถึงยอดเอเวอร์เรสต์จริง ๆ

หลังจากทุกคนได้รับประทานอาหารว่าง และพักผ่อนกันตามสมควรแล้ว นักไตเขาก็พากันสำรวจยอดเอเวอร์เรสต์ และถ่ายรูปหมู่ร่วมกันอีกหลายครั้ง นักไตเขาบรรดาศักดิ์ได้พบหลักฐานพยานวัตถุของนักไตเขาคณะเซอร์ฮิลลาลี่ทั้งไว้หลายอย่าง ส่วนมากเป็นเครื่องกระป๋อง ดร.ดิเรกแนะนำให้ทั้งหลักฐานไว้เช่นเดียวกัน เพื่อนักไตเขาวิ่งต่อไปจะได้พบเห็นเป็นหลักฐาน

ในที่สุด คณะนักไตเขาบรรดาศักดิ์ก็อำลายอดเอเวอร์เรสต์ เป็นความจริงตามที่ ดร.ดิเรกว่า ขาลงนั้นง่ายกว่าขาขึ้นมาก เพียงแต่ช่วยกันโรยเชือกส่งพรรคพวกลงไปทีละคนจนถึงชะง่อนผา แล้วคนอื่นก็ไต่เชือกลงมา

ทุกคนตื่นตื่นยินดีไปตามกัน เมื่อลงมาถึงโคนฐานของยอดเอเวอร์เรสต์ได้อย่างปลอดภัย ดร.ดิเรกไต่ลงมาเป็นคนสุดท้าย แต่แล้วนายแพทย์หนุ่มก็ทำหน้าที่ขึ้น ยกมือตบกระเป๋าสื่อทางของตัวเอง

“มายก็อด.... ไอ้ลมกล้องยาเส้นไว้ข้างบน” พูดยบก็หันมาทางเจ้าแห้ว “เฮ้ - ยูขึ้นไปเอากล้องยาเส้นให้ไอ้ทีเถอะวะ”

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

“รับประทานไม่สำเร็จละครับ ข้างผมอีกสิบล้านรับประทานผมก็ไม่ยอมขึ้นไปอีก

รับประทานลงมาได้ก็เป็นบุญนักหนาแล้ว เรื่องปิ่นเขารับประทานเจ็ดจนตาย มีลูกสั่งลูกมีหลานสั่งหลาน”

ทุกคนต่างหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน พล พัทธราภรณ์ กล่าวกับพรรคพวกของเขาว่า

“เป็นอันว่าพวกเราคงจะลงสู่เชิงเขาหิมาลัยอย่างปลอดภัย วันนี้เราควรจะพักผ่อนกันที่นี้ แลวันนี้มีกิ่งไม้แห้งมากมายพอจะเก็บเอามาก่อไฟผิง”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ เห็นพ้องด้วย

“ดีแล้ว พักที่นี่สักคืน พรุ่งนี้ค่อยลงเขา แต่ที่ว่าเราอาจจะหลงทางก็ได้นะ ภูเขาหิมาลัยนะใหญ่โตมโหฬารมาก การมีคนนำทางของเราตายเสียแล้ว เราอาจจะไปหลงในป่าทึบของของเนปาลก็ได้”

องค์ชานุกข่านรับสั่งขึ้น

“จริงซึ้นเจ้าคุณ เทือกเขาหิมาลัยนี้ยาวมาก การิมเท่านั้นที่รู้ทาง ถ้าหลงเข้าป่าก็เห็นจะต้องเสียเวลาบุกป่าฝ่าดงอีกหลายวันกว่าจะถึงเมืองหลวงของเนปาล หรือเมืองใดเมืองหนึ่ง”

พลว่า “ไม่ใช่เรื่องที่น่าวิตกอะไรเลยกระหม่อม ถ้าหลงเข้าป่าเราก็จะถือโอกาสล่าสัตว์เล่น พวกเราก็ไม่ได้มีธุระปะปังอะไร ทำพาสปอร์ตไว้ถึง 6 เดือน”

เสี่ยหงวนยิ้มเป็น

“เออ เข้าทีวะ กันอยากยิงสัตว์โตเล่นสักสองสามตัว จะเอาหัวมันไปทำที่เขียนหูหรือเอาเขี้ยวไปแกะองค์พระเล็ก ๆ เอาหนึ่งไปปูห้องรับแขก โก้ไปเลย”

“แล้วจี๋สิ่งหัดเอาไหม” นิกรถามยิ้ม ๆ

“เอาซี เอาไปตากแห้งไว้ทาหน้าแกแก้เมื่ตื้นแดง ๆ กันจำได้ว่า หน้าหนาวที่ไรซาครูจะพริบออกมาตามตัวและใบหน้าของแก”

นิกรค้อนควับ ทำปากหุบหมิบค่าเสี่ยหงวน

คณะนักไต่เขาบรรดาศักดิ์ต่างยึดบริเวณที่ราบใกล้ ๆ กับหน้าผาอันสูงชันของยอดเอเวอร์เรสต์เป็นที่พักผ่อน ทุกคนช่วยกันหากิ่งไม้แห้งมาสูมไฟ อากาศหนาวจัดไม่แตกต่างกว่าขั้วโลกเหนือเท่าใดนัก ดร.ดิเรกไม่ยอมอยู่เฉย ๆ เขาใช้เวลาว่างที่มีอยู่เดินสำรวจหาสมุนไพรบางอย่างบนยอดเขา ปรากฏว่า ดร.ดิเรกเก็บข้าวเย็นเหนือข้าวเย็นได้ได้มากมาย นอกจากนี้เขายังได้พบยาค่า แกแล คำฝอย ใบระกา กระตุกควายเผือกอีกมาก ซึ่งล้วนแต่เป็นยาแก้โรคชุกชนที่ได้ผลดี

หิมาลัยมีแต่ความอ้างว้างสงบเงียบ ยังไม่ถึง 17.00 น. ความมืดก็ปกคลุมไปทั่วบริเวณขุนเขาอันกว้างใหญ่ บนยอดเขาปราศจากสรรพสำเนียงใด ๆ แม้แต่กสั๊กตัวก็ไม่ปรากฏ มันสูงเกินกว่าที่สัตว์ป่าทั้งหลายที่จะขึ้นมาอยู่อาศัย คณะนักไต่เขาได้นั่งล้อมกองไฟสนทนากันอย่างร่าเริง ทุกคนรู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่งที่ได้ขึ้นสู่ยอดเอเวอร์เรสต์สำเร็จเป็นรายที่สอง

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ คาคการณ์ไว้ไม่ผิด

การลงสู่เชิงเขาหิมาลัยนั้น เป็นไปอย่างเดาสุ่ม ไม่มีใครจดจำทางได้ เพราะสภาพของขุนเขาอันข่มคล้ำคลึงกัน มีต้นไม้ ถ้ำธาร ลำห้วย บางแห่งก็เป็นป่าสูง บางแห่งก็เป็นที่ราบสูง เหว และหน้าผา

โดยเฉพาะขุนเขาหิมาลัยนั้น มีความยาวถึงหนึ่งพันสองร้อยไมล์ กว้างสองร้อยไมล์ ยาวจากแคชเมียร์ถึงภูทาน ดังนั้นนักไต่เขาบรรดาศักดิ์จึงหลงทาง คือ ลงจากเขาหิมาลัยอย่างเดาสุ่ม

พอพลบค่ำก็พักผ่อนตามริมลำห้วย บรรดาเครื่องมือเครื่องใช้ในการไต่เขาถูกทิ้งไปหมดอย่างน่าเสียดาย คงเหลือแต่ปืนเล็กยาว ปืนพกประจำตัว และสัมภาระบางอย่างที่จำเป็นต้องใช้ในการเดินป่า

แทนที่จะลงสู่เชิงเขาในเขตเมืองกาตะมานดู อันเป็นนครหลวงของประเทศเนปาล นักไต่เขากลับพากันลงมาในเขตป่าทึบของเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของ นครกาตะมานดูนั้น

อย่างไรก็ตาม ทุกคนสดชื่นรื่นเริงไปตามกัน การท่องเที่ยวป่าเขาลำเนาไพรทำให้ได้พบเห็น ธรรมชาติที่สวยงามประหลาดตาไม่น้อย เมื่อลงมาถึงเชิงเขาหิมาลัย ท่านมหาราชชาขุนก่อน ก็รับสั่งขึ้นเปรย ๆ ว่า

“เราหลวงทางแล้วพวกเรา ตอนนี้ไปพวกเราจะต้องบุกป่าฝ่าดง จนกว่าจะพบหมู่บ้านของชาวป่า แล้วจ้างเขานำทางพาพวกเราเข้าไปในเมือง”

ทันใดนั้น เสียงสิงห์โตตัวหนึ่งก็ร้องคำรามขึ้นในระยะใกล้ ๆ ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน พลกล่าวกับอาสาเสี้ยมหงวนทันที

“ได้การแล้วอาสาเสี้ย แสดงฝีมือแม่นปืนให้กันดูหน่อยเถอะวะ กันอยากได้เขี้ยวสิงห์โตเอาไป จ้างเขาแกะพระ”

เสี้ยหงวนหน้าซีดเผือด แข็งขาสั่นพับ ๆ ด้วยความรักตัวกลัวตาย

“กัน.....มะ.....ไม่.....ไม่.....ไม่..... ไม่กล้ายิงมันหรอก เสี้ยมันระ....ร้อง....น่ากลัวเหลือเกิน”

สิงห์โตตัวนั้นเดินมุ่งออกมาจากพุ่มไม้ใบบัง พอแลเห็นคณะนักไต่เขามันก็แยกเขี้ยว ร้องคำรามลั่น ทำท่าจะเข้าจู่โจมด้วยความหิวกระหาย ทุกคนต่างปลดปืนเล็กยาวลงมาจากบ่า นิกรแสดงความกล้าหาญอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ เขาเดินออกไปยื่นเด่นหน้าพรรคพวกของเขา แล้วยกปืนขึ้นประตักเตรียมพร้อมที่จะเหนี่ยวยิง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ นัยน์ตาเหลือก เมื่อเห็นนิกรประตักปืนแบบแหวกแนว

“อาสากร เอาพานท้ายประตักบ่าซีไว๊ยะ แกเอาถ้ำกลองปืนประตักบ่า แกจะยิงตัวตายหรืออย่างไร”

นายจอมทะเล้นมองดูปืนเล็กยาวของเขา ซึ่งยื่นพานท้ายปืนไปหาสิงห์โตแล้วนิกรก็สะดุ้งโหยง รีบกลับปืนเสียให้ถูกต้อง สิงห์โตหนุ่มตัวนั้นแยกเขี้ยวยิงฟันเอียงคอไปมา สักครู่มันก็ตัดสินใจเด็ดขาด วิ่งเข้ามาหานักไต่เขา

เสียงปืนเล็กยาวดังขึ้นหลายนัด สิงห์หนุ่มหยุดชะงักกระโดดตัวลอย แล้วมันก็ลี้ภัยเกลือกตัวไปตาม พื้นดิน ส่งเสียงร้องลั่นป่า พลกับ ดร.ดิเรก ยิ่งซ้าอีกคนละนัด เท่านั้นเองสิงห์หนุ่มก็สิ้นใจตาย นอนอยู่ข้างก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

อาสาเสี้ยมหงวนชี้หน้าออกขึ้นอย่างภาคภูมิใจ แล้วกล่าวขึ้นว่า

“เห็นไหมล่ะ ในระยะแค่นี้กันรับรองว่ากันยิงได้ถูกทุกที”

เจ้าแห้วหัวเราะหึ ๆ

“รับประทานอาสาเสี้ยไม่ได้ยิงสักโป้ง แต่รับประทานคุณว่ายิง”

เสี้ยหงวนทำตาเขี้ยวกับเจ้าแห้ว

“มึงเห็นอะไรอะ”

“รับประทานเห็นซีครับ ผมยืนอยู่ที่นี่นา รับประทานอาลัยกับคุณนิกรยืนตัวสั้นเหมือนลูกนก อยู่ข้างหน้าผม รับประทานผมเองก็ตัวสั้นเหมือนกัน รับประทานเราสามคนไม่ได้ยังสิงห์โตแน่นอน”

เสี่ยหงวนขบกรามกรอด

“แล้วมึงเสือกพูดออกมาทำไม รู้แล้วเฉย ๆ ไว้ไม่ได้หรือ”

เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก

“รับประทานผมถือสังข์จะครับ เห็นความจริงแล้วอดไม่ได้”

ท่านมหาราชาทรงพระสรวลลั่น รับสั่งกับกิมหงวนอย่างขบขัน

“เราตั้งแปดคน มีปืนเล็กยาวคนละกระบอก สิงห์โตตัวเดียวเท่านั้น เธอไม่น่าจะปอดเลย”

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“กระหม่อมไม่ปอดหรือก๊ากฟ่าบาท แต่กระหม่อมไม่อยากจะฆ่าสัตว์ตัดชีวิต สิงห์โตตัวนี้เป็น สิงห์แม่ลูกอ่อนน่าสงสาร”

“ตัวผู้ต่างหากเล่า” องค์ซ่านุกข่านรับสั่งพลางทรงพระสรวล “ตัวเมียมีแผงคอเมื่อไร”

“ก็เพื่อมันเพิ่งตัดผมใหม่ ๆ ละ ฟ่าบาท”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยกมือเชกบาลกิมหงวนดังโป๊ก

“แกกับอายกรนะมันจี๋ลาดพอ ๆ กัน คนเราเมื่อถึงคราวเผชิญกับภัยอันตรายมันต้องกล้าซีโว้ย”

อาลัยทำหน้าที่แหย ต่อจากนั้นทุกคนก็พากันเดินเข้าไปดูศพสิงห์โตหนุ่มตัวนั้น นิกรยกมืออุดจมูก แล้วบ่นพึมพำ

“ว้า – กลิ่นชอบกลโว้ย เหมือนตุ ๆ “

เจ้าคุณปัจจนิกฯ แยกเขี้ยว ค่อย ๆ หันมาทางลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“มีหรือวะ มันเพิ่งตายหยก ๆ มีกลิ่นเหม็น”

“ก็ผมได้กลิ่นนี่ครับ”

เจ้าคุณสืมตาโพลงแล้วตะโกนลั่น

“กลิ่นกบาลข้าไม่ใช่กลิ่นสิงห์โต”

ทุกคนหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน อาลัยกระซิบกระซาบกับนิกรเบา ๆ

“แดดกำลังร้อนอย่าไปกระเซ้าท่าน คนหัวล้านเวลาแดดร้อนโมโหร้าย ดีไม่ดีท่านจะยิงแกทิ้งเสีย”

“จริง ๆ นะ”

“เออ คนหัวล้านเวลาใจดีก็เหมือนกับพระ แต่เวลาโมโหก็เหมือนกับยักษ์”

นิกรอยากจะรู้ความจริงในเรื่องนี้ จึงกล่าวถามเจ้าคุณปัจจนิกฯ

“คุณพ่อครับ อ้ายหงวนมันว่า คนหัวล้านเวลาใจดีเหมือนอย่างพระ แต่เวลาโมโหร้ายเหมือน ยักษ์มาร จริงไหมครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำปากจู๋ มองดูเสี่ยหงวนกับนิกรอย่างเดือดดาล แต่แล้วท่านก็พูดด้วยเสียงปกติ

“ยังงี้ก็ไม่รู้โว้ย ลองไปถามเจ้าสัวกิมเบ็คูซิ”

นิกรหน้าคืน

“กิมเบ้ไหนครับ”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้น

“เดียวกันยังไงล่ะ”

“อ้อ” นายจอมทะเล้นพูดขานคาง “ແກ້ບັກกันเป็นเพื่อนกันมานานแล้ว เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าเตี้ยแถมชื่อ กิมเบ้”

ทุกคนหัวเราะหึ ๆ ไปตามกัน เสียหงวนเดินจรดปลายเท้าอ่องเข้าไปทางหางของสิงห์โต เขาก็มตัวลงยกหางมันขึ้น แล้วยิ้มให้คณะพรรคของเขา

“ตัวผู้จริง ๆ ะ นี่กว่าตัวเมียเสียอีก ใหญ่กว่าที่เขาเดินเป็นกอง ยังงี้มันคงคาบเอาเราไปกินได้ง่ายสบาย”

ซานุกข่านรับสั่งถามเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ

“เขาว่าเมืองไทยไม่มีสิงห์โต เป็นความจริงใช่ไหมหมเจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะ

“ถูกแล้วฝ่าบาท เมืองไทยหรือพม่ามีแต่เสือเท่านั้น แต่ความดุร้ายของเสือโคร่งก็คงจะไม่ยิ่งหย่อนกว่าสิงห์โตเท่าใดนัก มันสามารถที่จะคาบเอาวัวหรือควายไปกินได้อย่างสบาย”

องค์ซานุกข่านพยักพระพักตร์ซ้ำ ๆ

“อินเดียและเนปาลมีสิงห์โตชุมมาก ฉันคิดว่ามันคงมาจากป่าอาฟริกาหลายร้อยปีมาแล้ว ปีที่แห้งแล้งและเป็นภูเขาสูงเช่นนี้สิงห์โตชอบมาก”

นิกรทูลถามว่า “เขาว่าไซ้สิงห์โตกินอร่อยกว่าไซ้ไก่ ฝ่าบาททรงเห็นด้วยหรือเปล่า”

ท่านมหาราชานุกข่านทำหน้าเบ้

“สิงห์โตมีไซ้ด้วยหรือ คุณนิกร”

นายจอมทะเล้นผินหัวเราะ

“อ้ายแห้วมันเคยเล่าให้กระหม่อมฟังว่า ไซ้สิงห์โตใหญ่เท่า ๆ กับไซ้คนกระจอกเทศ แต่กินอร่อยกว่า”

เจ้าแห้วทูลเสริมขึ้นทันที

“ชายของเพื่อนกระหม่อมเคยเล่าให้ฟังอีกทีหนึ่ง เท็จจริงอย่างไรไม่ทราบเกล้า”

ซานุกข่านทรงพระสรวลลั่น

“ฉันเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพิ่งเคยได้ยินได้ฟังวันนี้ว่าสิงห์โตมีไซ้ อีกหน่อยคนเราก็คงจะมี ไซ้บ้าง”

เสียหงวนหัวเราะชอบใจ

“กระหม่อมอยากให้เป็นเช่นนั้น ถ้าผู้หญิงมีไซ้อย่างเป็ดหรือไก่ โลกเราก็คงจะน่ารักขึ้นอีกมาก สาว ๆ จะมีไซ้กลมขนาดข้อมกว่าไซ้คนกระจอกเทศเล็กน้อย ถ้าแต่งงานแล้วก็มีไซ้ที่มีเชื้อ คือฟักเป็นตัว กระหม่อมคิดว่าสนุกแน่ ไปทางไหนเราคงได้ยินเสียงผู้หญิงร้องกระต๊ากทั่วเมือง ไซ้คนจะเป็นอาหาร

ที่ศิลปะ ดิ้นเข้ากระหม่อมก็รับประทานไข่กรรยาของกระหม่อมวันละฟอง ถ้าให้หล่อนกินอาหารดี ๆ เป็นต้นว่า ผสมปลาป่นและวิตามิน เมียของกระหม่อมอาจจะไข่เข้าเย็น วันละสองฟองก็ได้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง ดร.ดิเรกว่าเสียงอหายน

“ยูพุดเข้าที่ ฮะ ฮะ บางทีไอจะลองค้นคว้าทดลองดู เมื่อกลับไปเมืองไทย ไอจะทำให้ผู้หญิงมีไข่เหมือนเป็ดไก่ คนจนจะได้ไม่ต้องเดือดร้อนในเรื่องเลี้ยงลูกเล็ก ๆ เพราะถ้าไม่ฟักก็ไม่มีเป็นตัว ผู้หญิงทั้งโลกจะไข่เหมือนเป็ดไก่ทั้งหลาย ฮะ ฮะ เข้าที่มาก”

พลพุดเสริมขึ้นอย่างเป็นงานเป็นการ

“แต่ผู้หญิงก็คงจะยุ่งยากลำบากใจไม่น้อย กว่าจะปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับสภาพการณ์ของตนได้”

กิมหงวนขมวดคิ้วขึ้น

“ไม่เห็นต้องเดือดร้อนอะไร ดิ้นเข้าก่อนจะไปทำงานหรือออกจากบ้านไปธุระไหน ๆ ก็จัดการไข่เสียให้เรียบร้อยเสียก่อน มันจะยากอะไร เข้าไปนอนในรังไนท่าโก้งโค้ง ทำแก้มป้องไปป้องมา พอได้ที่เบ่งปรี๊ด แล้วร้องกระตักนิดหน่อยเพื่อไม่ให้เสียธรรมเนียม เท่านั้นที่เสร็จเรื่อง สำหรับไข่จะเก็บไว้ให้คุณผู้ชายกิน หรือรวมไว้ครบหนึ่งโหลส่งไปขายก็ได้ ไข่คนโอบโตหน่อย คงจะได้ราคาดี อย่างจี๋หมูจี๋หมาก็โหลละยี่สิบบาท”

คราวนี้นายพัชรภรณ์หัวเราะลั่น

“การไข่ของเป็ดหรือไก่เอาแน่ไม่ได้ไว้ มันอาจจะไข่ได้ทุกเวลา คุณแต่ไก่ที่บ้านเราเป็ดมันดิ้น ไข่ตั้งแต่เข้าไปจนค่ำ ถ้าหากว่าผู้หญิงเราออกไข่เหมือนไก่ หล่อนอาจจะได้รับความยุ่งยาก ลำบากใจมารกทีเดียว เป็นตังชนว่าเกิดไปปวดท้องไข่ในรถเมล์ รถราง หรือในโรงหนัง”

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

“เออ จริงไว้ย ดึงต่างว่ากำลังยืนโหนรถเมล์ ไข่หลุดออกมาแตกพลัะ คงจะขายหน้าเขาเย่”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“ที่ร้ายที่สุดก็คืออยู่ในโรงหนัง ไข่ปรี๊ดออกมาแล้วหล่อนก็จะร้องกระตัก ทำให้ผู้คนตกใจไปตามกัน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง ต่อจากนั้นคณะนักใต้เขาบรรดาศักดิ์ก็พากันออกเดินทางต่อไป เจ้าแห้วควรวุเพลงลาตินแฉ่วเบา นิกรร้องเพลงร็อกแอนด์โรล บางทีก็หยุดเดินรำขาเข้าไปมา และทำเป็นคิดกีตาร์ มีการโยกและคลึงไปในตัว

ป่าสูงในตอนบ่ายสงบเงียบ นาน ๆ ได้ยินเสียงสัตว์ป่าดังแว่วมาแต่ไกล อากาศเชิงเขาหิมาลึกลับก่อนข้างหนาวเย็น แต่เสียงหวนรำคาญเต็มทนที่ต้องสวมแจ็กเก็ตหนัง เขาถอดมันออกพาดบาไว้แล้วเดินเคียงคู่กับนายแพทย์หนุ่ม ซึ่งกำลังสนใจกับพฤกษชาติต่าง ๆ

“อินเดียนเต็มไปด้วยสมุนไพรอันมีค่า”

นายแพทย์หนุ่มพุดอย่างเป็นงานเป็นการ

“นำเสียดายที่ไม่มีใครมาตั้งโรงงานทำยารักษาโรคที่เนปาล

แกดูซิฉันไม่รอบ ๆ

ตัวเรานี้ล้วนแต่เป็นยาทั้งนั้น”

ก่อนที่เสียงหวนจะพุดว่าอะไร

กระตักโตนตัวหนึ่งก็วิ่งออกมาจากพุ่มไม้เบื้องหน้า

มันหยุดยื่นมองคุณละสองไพธแล้วหายใจพิศพาในท่าทางที่ดูร้าย เลี้ยหงวนเกิดความกล้าขึ้นอย่างบ้าบิ่น แทนที่จะหวาดกลัววักกระทิง อาเลี้ยกลับยิ้มระรื่น เขากระซอกแว่นตาขอบกระออกมามีเก็บไว้ใน กระเป๋าสีเสื้อเชิต แล้วดึงแจ็กเก็ตหนังสีน้ำตาลลงมาจากปากลิ้มมันออกล่อว้าว ท่าทางของอาเลี้ยสง่าผ่าเผย เหมือนกับนักสู้วักที่แรกหัดทั้งหลาย

ทุกคนต่างล่าถอยออกห่าง พลห้ามเจ้าคุณปัจจนึกฯ เมื่อแลเห็นท่านยกปืนเล็กยาวขึ้นประทับบ่า”

“อย่ายิงรับคุณอา ปล่ายอ้ายหงวนมันเถอะครับ คุณอาที่ทราบดีแล้วว่า ถ้าอ้ายหงวนมันเกิดกล้าขึ้นมาแล้ว แม้แต่เสือหรือช้างมันก็ไม่กลัว”

ต่างคนต่างพากันมองดูเลี้ยหงวนด้วยความเป็นห่วง คร.ดิเรก เตรียมบันทึภาพการสู้วักกระทิง ของเลี้ยหงวน เจ้าแห้วป่องปากร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“รับประทานระวังนะครับ รับประทานระวังมันจะขวิดใส่แตก”

กระทิงเปลี่ยวตัวนั้นกระโจนเข้าขวิดกิมหงวนทันที อาเลี้ยเอี้ยวตัวหลบเพียงเล็กน้อย แล้วยกเท้าถีบสีข้างวักเต็มแรง

“นี่เนาะ”

กระทิงหมุนตัวกลับ ยกขาหน้าตะกุกดินแล้วพุ่งเข้าไปใส่อาเลี้ยอีก กิมหงวนเอี้ยวตัวหลบอย่างนำดู แล้วยกเท้าขวาเตะสอดเข้าไปใต้ก้นวักเต็มแรงเสียงดังพลั๊ก บังเอิญเท้าของอาเลี้ยเหวี่ยงไปถูกที่สำคัญเข้า กระทิงโตนทรุดตัวลงนั่งของ ๆ ร้องโอดครวญน่าสงสาร หน้าตาซีดเซียวแสดงความเจ็บปวดครวครว แส่นสาหัส ไม่ผิตอะไรกับนักมวยที่ลิมสวมกระจับ และถูกคู่ต่อสู้เตะถูกที่สำคัญ

เจ้าแห้วถือโอกาสนี้ปล่อยกระสุนปืนเล็กยาวออกจากลำกล้องทันที

“ปัง”

กระทิงโตนล้มฮวบลงสิ้นใจตาย ทุกคนพากันเดินเข้าไปหาเลี้ยหงวน ท่านมหาราชานุกษาน ขึ้นพระหัตถ์ขวาให้อาเลี้ยสัมผัส

“เธอเก่งมากกิมหงวน ท่าทางของเธอที่ต่อสู้กับวักกระทิงนั้น สง่างามราวกับนักสู้วักที่มาจาก เมคริด”

อาเลี้ยยิ้มแก้มแทบแตก

“เรื่องขี้ผงกระหม่อม วักกระทิงนะไม่มีฤทธิ์เดชอะไรเลย อ้า – ประเดี๋ยวถ้าพวกเราพบช้างป่า กระหม่อมจะแสดงการต่อสู้กับช้างให้ทอดพระเนตร รับรองว่าช้างป่าสู้กระหม่อมไม่ได้แน่ กระตุกหาง ที่เดียวก็วิ่งหางจุกตุคร้องเป้ง ๆ ลั่นป่าไปเท่านั้นเอง”

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอือก พุดชัดขึ้นทันที

“ลงร้องเป้ง ๆ ละก้อไม่ใช่ช้างเสียแล้วละโว้ย”

อาเลี้ยยิ้มแห้ง ๆ หันมาทางนิกร

“แล้วช้างมันร้องยังงีละ”

นิกรแหกปากร้องเสียงช้างทันที และร้องติด ๆ กันหลายครั้ง ทุกคนต่างหัวเราะงอหา นายจอมทะเล้นร้องเสียงช้างได้เหมือนกับช้างมาก

ทันใดนั้นเอง เสียงข้างจริง ๆ ก็ดังขึ้นกังวาลไปทั่ว ช้างโทนตัวนี้ได้ยินเสียงนิกรร้องก็เข้าใจว่า
ข้างตัวใดตัวหนึ่งในวัยทีนเองเรียกหามัน มันจึงร้องรับและวิ่งมาที่เสียงนั้น

เมื่อเจ้าพลายสูงเกือบสามเมตรวิ่งทะลึ่งทะลัดออกมาจากพุ่มไม้ใบบัง ทุกคนก็ยืนตะลึงพรึงเพริด
ไปตามกัน งานของมันทั้งสองข้างยาวเพื่อย ช้างอินเดียมีรูปร่างลักษณะคล้ายช้างไทยหรือช้างพม่า
มันหยุดยืนจ้องมองคุณก่ลองไพรในท่าทางอันครุร้าย ท่านมหาราชารับสั่งกับอาเสี้ยทันที

“อาชีกิมหงวน แสดงการสู้ช้างให้ฉันดูหน่อยเถอะ”

กิมหงวนตัวสั้นเหมือนกับลูกหมาเปียกฝน

“ไม่...มะ...ไม่! หวกระหม่อม ตัวมันใหญ่เหลือเกิน ใหญ่กว่าพระยาไชยานุภาพของพระนเรศวร
เสี้ยอีก”

เจ้าคุณป๋อจนี่ฯ ขยับปืนเล็กยาวในท่าเตรียมยิง แล้วท่านก็พูดเยาะเย้ยกิมหงวน

“การพูดกับการทำต่างกัน ถ้าอ้ายหงวนกล้าสู้ช้าง พระยาป๋อจนี่ฯ จะยอมเอาหัวเดินต่างดิน”

อาเสี้ยชักฉิว

“จริงนะครับ ถ้าไม่จริงว่ายังไง”

“จริงชีวะ ถ้าไม่จริงฉันยอมให้แกเอาชีหมาละเลงหัวฉัน”

เสี้ยหงวนหัวเราะก๊าก

“ทุกคนเป็นพยานนะ วันนี้ยอมตายละ ลองสู้กับช้างคู่สักที ถ้าช้างมันเก่งกว่าคนเขาคงไม่จับมัน
เอาไปลากชุงได้หรือก”

แล้วกิมหงวนก็บังเกิดความบ้าบิ่นอย่างประหลาด อาเสี้ยปลดปืนเล็กยาวของเขาส่งให้เจ้าแห้วถือไว้
แล้วกระซอกมิดพอกคู่มือออกมาจากปลอกของมัน เจ้าแห้วกล่าวกับอาเสี้ยเบา ๆ ว่า

“รับประทาน นาฬิกาข้อมือกับปากกาให้ผมนะครับ รับประทานผมจองไว้เสี้ยก่อน”

เสี้ยหงวนกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง แล้วยกมือซ้ายเขกบาลเจ้าแห้วเต็มเหนี่ยว
ต่อจากนั้นอาเสี้ยก็เดินเข้าไปหาเจ้าพลายยาวอย่างองอาจ ทุกคนต่างยอมรับนับถือว่าอาเสี้ยกล้าหาญ
พิดมมนุษย์ ราวกับว่าเขาเป็นพรานช้างที่มีอาชีจับช้างขาย

ช้างกับเสี้ยหงวนต่างหยุดเผชิญหน้ากันในระยะใกล้ชิด เจ้าพลายยาวม้วนวงขึ้นแล้วส่งเสียงร้อง
ทำลายขวัญ

“ฮุม แอ้...”

“ไม่กลัวโว้ย เข้ามาซี กูก็ร้องเสียงข้างได้” พุดจบเสี้ยหงวนก็ตะโกนร้องเสียงข้างลั่นป่า “ฮุม ๆ
แสะแอ้...แอ้แอ้...”

ช้างปรี่เข้าเล่นงานเสี้ยหงวนทันที อาเสี้ยหมุนตัวไล่ตีหมาโกยอ้าว ช้างไล่กวดติด ๆ ไป
กิมหงวนหลบหลีกตามต้นไม้ใหญ่ และแลบลิ้นปลิ้นตาหลอกช้าง เจ้าพลายโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง
การหนีและการไล่เป็นไปอย่างเนือย ๆ ไม่มีการตื่นเต้นและหวาดเสียว เพราะฝ่ายนี้ตั้งตาดูอาเสี้ยจริง ๆ

ครั้งหนึ่งเจ้าพลายไล่กวดกิมหงวนกระชั้นชิด ยืนวงเข้ามาใกล้คออาเสี้ยตามลำดับ
กิมหงวนมีแรงเท่าไรก็เร่งสติมเต็มที บังเอิญสะดุดเถาวัลย์เส้นหนึ่งหัวคะมาไปข้างหน้าแล้วล้มลงตะครุบ

ช่างวิ่งเข้าทรุดตัวลงนั่งแล้วใช้เงาแทงอาเสี้ยมเต็มเหนี่ยว แต่กิมหงวนกลิ้งตัวหลบงาช้างได้อย่างหวุดหวิด
ช่างโทนแทงถูกพื้นดินดังฉีก กิมหงวนลุกขึ้นได้ก็วิ่งต่อไป

ทันใดนั้น เสียงปืนเล็กยาวก็ดังขึ้นหนึ่งนัด

“ปัง”

ด้วยฝีพระหัตถ์อันแม่นยำของท่านมหาราชานุกษาน เจ้าพลาขงยาวถูกยิงที่ระฆังพอดิ
มันส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดแล้วล้มฮวบลงสิ้นใจตาย อาเสี้ยมวิ่งย้อนกลับเข้ามาหาคณะพรรคของเขา

“ผมสู้ช่างให้ดูแล้ว คุณจะต้องเอาหัวเดินต่างตีนตามคำสั่ง”

“อย่างนี้เข้าเรียกว่าหนีช่างไว้มิใช่สู้ช่าง แก่โกยอ้าวอย่างไม่คิดชีวิตแล้วยังมีหน้ามาบอกว่า
แก่สู้ช่างอีก”

อาเสี้ยมยิ้มแห้ง ๆ

“ทีแรกก็ตั้งใจจะสู้มันเหมือนกันแหละครับ แต่พอเข้าไปใกล้มันผมก็เสียขวัญ งามันยาวน่ากลัว
เหลือเกิน เมื่อกี้ผมนึกว่าเสร็จมันแล้ว เเคราะห์ที่ยังหลบทันมาัยก็มองห่างไปแล้ว”

ทุกคนต่างหัวเราะชอบใจไปตามกัน องค์ชานุกษานทรงพระสรวลลงอหาย รับสั่งกับกิมหงวนพลาขง
ทรงพระสรวลพลาขง

“อย่างไรก็ตาม ฉันเห็นว่าเธอกล้าหาญมากทีเดียว ไม่มีใครกล้าสู้ช่างป่าอย่างนี้หรอก
เธอทำให้ฉันใจคอหายหมด ฉันยังมันก็เพราะกลัวว่าเธอจะพลาดทำเสียทีมัน”

เสี้ยมหงวนยิ้มเจื่อน ๆ มองดูศพช่างโทนแล้วสั่นศีรษะช้า ๆ

“ช่างที่เขาเดินไม่เห็นจะน่ากลัวอย่างนี้เลย ไปเที่ยวเขาดินที่ไรเคยจีเล่นเสมอ”

คณะล่องไพรต่างวิพากษ์วิจารณ์กันแซ่ดไปหมด แล้วก็พากันออกเดินทางต่อไป
สักครู่หนึ่งก็เข้าเขตป่าโปร่ง ทุกคนได้เห็นดอกไม้ป่าบานสะพรั่งสีต่าง ๆ กัน พรรณชาติอันสวยงามเหล่านี้
ทำให้นักไต่เขารู้สึกเพลิดเพลินมาก

เมื่อลุยผ่านลำธารตื้น ๆ ไปอีกฝั่งหนึ่ง นิกกร้องขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย กระทิง”

ทุกคนหยุดชะงัก นิกกรหยุดยกปืนขึ้นประทับบ่า เล็งศูนย์ไปที่วัวตัวนั้นซึ่งกำลังยืนและเล็มหญ้า
อยู่ในพุ่มไม้ แล้วนิกกรก็กระดิกนิ้วเหนียวไกปืน

“ปัง”

วัวตัวนั้นร้องโอ้อแล้วล้มลงทันที คณะล่องป่าต่างพากันวิ่งเหยาะ ๆ เข้าไปดูมัน พล พัชรภรณ์
อ้าปากหาวเมื่อเห็นศพวัวตัวนั้น

“อ้ายตี” เขาคุนิกกร “นี่มันวัวเขาเลี้ยงไว้มิใช่วัวกระทิง”

นิกกรสะอึกเฮือก

“ฮ้า วัวบ้านหรือนี่”

“เออ” พลตอบยิ้ม ๆ “เตรียมจ่ายทรัพย์ให้เจ้าของวัวเถอะ”

ท่านมหาราชารับสั่งขึ้นเบา ๆ ว่า

“ແ່ງຮິງ ເຮົາໄປຢິງເອາວ້າວາບ້ານເຂົາເຂົ້າແລ້ວ ນີ້ແສດວງວ່າເຮົາເຂົ້າມາໃນເຂດໝູ່ບ້ານປ່າແລ້ວ ເຮົາຮູ້ໄຟໝາ່າຊາວອິນດູນັບຖ້ວນວ່າ ພວກຊາວບ້ານປ່າເຂົາເລີຍວ້າວໄວ້ໃຊ້ງານ ນອກຈາກນັ້ນ ວ້າຍັງເປັນສັດວ່າປະເສຣິງຂອງພວກເຂົາ ຊາວອິນດູບາງຄົນໃຊ້ຊີ້ວ້າທາເນົ້າເມື່ອປ່ວຍໃ້ ຖ້າວ້າທີ່ເຂົາເລີຍລົ້ມຕາຍໄປ ເຂົາຈະຮື່ອໃຫ້ເໝືອນກັບເຂົາຕ້ອງເສຍຊາວຜູ້ໄຫຼໄປຄົນໜຶ່ງ ແຕ່ເດີຍນີ້ຊາວອິນດູມີການສຶກສາດີຂຶ້ນ ການເຄາະພັນຖ້ວນເສື່ອມໄປໝົດ ຊາວອິນດູທີ່ທັນສມັຍຢ່າງຈິງເປັນຕົ້ນ ກໍຮູ້ຈັກທານເນື້ອວ້າເປັນອາຫານ ເພາະເຮົາຮູ້ວ່າວ້າເປັນອາຫານຂອງມະນຸດ”

ຄະນະດ່ວງປ່າຕ່າງວິພາກວິຈານຄົ້ນພົບ ທັນໃດນັ້ນເອງ ກະທາຊາວຊາວອິນດູຄົນໜຶ່ງ ແຕ່ງກາຍຄ້າຍກັບແຂກຊາຍຄົວມັນໆ ທີ່ເຮົາເຄຍພົບເຫັນໃນກຸ່ມເພງໄດ້ຮື່ງອອກມາຈາກສຸມພຸ່ມພຸ່ມໄມ້ ຕຽງເຂົ້າມາທີ່ສຸພຂອງວ້າ ພອແລເຫັນວ້າຂອງເຂົາຖືກຍິງຕາຍເຂົາກໍຮື່ອໃຫ້ໄສ ຕ້ອກຊກຳຕົວເອງຟລາງຟິລາປຣາຟັນ ເປັນຊາວອິນດູຢ່າງນ່າສາສາ

ນິກຳທາທ່າເໝືອນຈະຮື່ອໃຫ້ ເຂົາເມັດຊາວຊາວພັດຊາວຊາວທ່ານມະຫາຣາຊາຊາວບ້ານແລ້ວທູລວ່າ

“ຝ່າບາທກະຮ່ອມ ຊ່ວຍເຈຣຈາກັບນາຍບັງຄົນນີ້ທີ່ເຄອະຝ່າບາທ ວ້າຂອງເຂົາຣາຄາເທ່າໄດ ກະຮ່ອມຈະໃຫ້ໃຫ້ສອງເທ່າ”

ຊາວບ້ານທຽງແຍັມພະຣາວລເລີ່ນ້ອຍ ແລ້ວພະຣອດກໍຮື່ງສັ່ງກັບຊາວວັຍກລາງຄົນຊຶ່ງເປັນເຈົ້າຂອງວ້າ ເປັນຊາວອິນດູ

“ເພື່ອນຄົນໄທຍຂອງຈິນເຂົ້າໃຈຝິດວ່າວ້າຂອງແກ່ເປັນວ້າປ່າຫຼືວ້າກະທິງ ເຂົາກໍເລຍຍິງມັນ ຈິນຕ້ອງໂທຍແທນເຂົາດ້ວຍ ເອາເຄອະ ແກ່ຈະເຮັດຮື່ອຄ່າວ້າຂອງແກ່ສັກເທ່າໄດ ເຮົາຈະໃຫ້ໃຫ້”

ຊາວຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງວ້າເມັດຊາວທ່ານມະຫາຣາຊາຊາວບ້ານ ຢ່າງເຄື່ອ ໆ

“ຄົນໄທຍຄົນໄທຍເປັນຄົນຍິງວ້າຂອງຈິນ”

ທ່ານມະຫາຣາຊາຊາວພະຣາດັດມາທາງນາຍຈອມທະເລີ່ນ

“ຄົນນີ້ຍິງ”

ບາບູໂກຣຈຽນຕົວສັນ ປຣີເຂົ້າມາທານິກແລະຂບກຣາມກຣອດ ແທນທີ່ຈະຕກໃຈນາຍຈອມທະເລີ່ນຍິນອມຍິມ ແລ້ວຍັກຄີວ້າໃຫ້ເຈົ້າຂອງວ້າ ນິກຣຄ່າວ້າເປັນຊາວໄທຍ

“ເສີຍໃຈບາບູ ມັນເປັນຄວາມຝິດຂອງແກ່ເອງທີ່ແກ່ຄົນເລີຍວ້າທີ່ມີຮູປລັກຊະເໝືອນກະທິງ ກັນກໍເລຍຍິງມັນ”

ບາບູທາຕາໂຕເທ່າໄປທ່ານ ເຂົາເອີ້ນຕະໂນນິກເສີຍຄົນ

“ຍິງທ່າມະໄຮ ອີນີ້ວ້າຂອງຈິນນັກກບາລແກ່ຫຼື ຣະຍ່ານະ ຣະຍ່າມັກມ້າກ”

ຄະນະພຣຣຄສິສຳຍາຍຳເວຣາຊຣິນ ຕ່າງພອໃຈທີ່ເຈົ້າຂອງວ້າຕົວນີ້ພູດຊາວໄທຍໄດ້ ດ້ວຍເລພະນິກຣວ່າ ເສີຍອາຍ ເຂົາເມັດຊາວບາບູຢ່າງຂບຈິນ ແລ້ວພູດຊາວຳຍາຍຳເວຣາຊຣິນ

“ບາບູເຄຍໄປຢູ່ເມືອງໄທຍຫຼື”

ເຈົ້າຂອງວ້າສັນສິຣຍະ

“ໄມ້ເຄຍນ່າ”

“ເອີ້ ແລ້ວທ່າມະໄຮພູດຊາວໄທຍໄດ້”

“โอ – อีนี่จันเป็นไทยอาหมนะนายจ่า ปู๋ย่าตายายของจันเป็นคนไทยพูดไทยได้ จันก็พูดได้”

นายจอมทะเล้นทำตาปริบ ๆ หันมาทางพ่อตาของเขา

“ไทยอาหมเป็นไงครับ คุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึ ๆ

“ไม่รู้โว้ย ลองถามอ้ายหงวนมันคูซี”

นิกรเปลี่ยนสายตามาที่เสี่ยหงวน

“แกรู้เรื่องไทยอาหมบ้างไหม”

อาเสี่ยยิ้มด้วยมุมปากข้างซ้ายเพียงข้างเดียว

“ไม่รู้หรอก กันไม่เคยได้ยินเรื่องไทยอาหม กันรู้แต่เรื่องไทยอาจี๋หม”

บานูหันมาทำตาเขียวกับกิมหงวน

“อาจี๋หมอมจี๋หมาคะรึบ อีนี้อมท่ามะไร เหม็นตายท่า ไทยอาหมเป็นคนไทยพวกหนึ่ง

ที่ถอยร่นมาจากเมืองจีนนะนายจ่า แล้วแยกมาทางอินเดีย”

นิกรมองดูบานูเจ้าของวัวด้วยความเลื่อมใส

“อ้อ – บังรู้ประวัติศาสตร์ดีนี่นะ”

บานูยิ้มแป้น

“อีนี่จันเป็นครูสอนประวัติศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยกรุงเคลอีหลายปีนะนายจ่า แล้วก็ออกมาเลี้ยงวัว

อยู่ที่นี้ ทำไร่ ปลูกถั่ว ปลูกพริก มะเขือ ปลูกกะปิ ปลูกหอมกระเทียมกะรึบ”

เจ้าแห้วหัวเราะคิก อดรันทนไม่ได้ก็พูดเสริมขึ้น

“กะปิปลูกได้ด้วยหรืออะบานู”

เจ้าของวัวหันขวับมาทางเจ้าแห้ว

“ท่ามะไรปลูกไม่ได้ เอากะปิหยอดลงไปในดิน รดน้ำเข้าเย็นนะนายจ่า สามสี่วัน

ต้นก็จะโผล่ออกมาคะรึบ”

คณะล่องป่าหัวเราะครืน นิกรยกมือขวาตบป่าเจ้าบานูเจ้าของวัวแล้วถามยิ้ม ๆ

“บานูชื่ออะไร”

“อัครนิรุคคะรึบ แล้วท่านชื่อมีไม่มี”

“อ้าว” นิกรอุทาน “ไม่มีชื่อก็ไม่ใช่คนนะชีบานู ชื่อมันเพราะมาก ฉันทชื่อนิกร พวกเราเป็นคนไทย
เดินทางมาที่ศนาจรอินเดียและเนปาล”

บานูผู้มีชื่ออัครนิรุคขมวดคิ้วย่น

“ที่ศนาจรเป็นอย่างไรนะนายจ่า”

นิกรอมยิ้ม

“ที่ศนาจรแปลว่า ท่องเที่ยว”

นายอัครนิรุคหัวเราะเบา ๆ

“ท่องเที่ยวก็ท่องเที่ยว ทำไมต้องบอกที่ศนาจรคะรึบ”

“อ้อ พวกเราคนไทยเป็นยังนี้แหละบานู ใช้คำว่าท่องเที่ยวมันไม่เพราะ ต้องใช้คำว่าทัศนาร พวกเราจะมีศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของอินเดีย เราสนใจและเลื่อมใสในขนบธรรมเนียม ประเพณีอินเดียมานานแล้ว เรามาเที่ยวอินเดียก็เพราะเรารักชาวอินเดียมากกว่าชาติอื่น ๆ “

ผู้อ้างตัวว่าเป็นไทยอหัมยัมแก้มแทบแตก

“ท่านชอบอินเดียจริงจริง”

“เป็นความจริง ชาวอินเดียเป็นมิตรที่น่ารักของเรา โดยเฉพาะท่านมหาตมคานธีที่ล่วงลับไปแล้ว พวกเราเคารพบูชาท่านมาก”

กิมหงวนพูดขึ้นทันที

“อย่ามัวชักความยาวสาวความยืดเลยไว้อัยกร เราจะต้องเดินทางต่อไปอีก จ่ายเงินค่าวีซ่าให้เขา เสียเถอะ จะได้เดินทางต่อไป”

นิกรล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบเงินรูปปีกหนึ่งออกมา แล้วกล่าวถามนายอัครนิกร

“บานูคิดค่าวีซ่าตัวนี้เท่าไร พุดมาเถอะไม่ต้องเกรงใจ ฉันฆ่ามันตาเพราะคิดว่ามันเป็นกระทิง ฉันยินดีใช้ให้”

บานูอัครนิกร โบกมือห้ามนิกร

“ไม่ต้องใช้นะนายจ๋า อีนี้นายพุดน่าฟังถูกใจฉันมาก ฉันจะไปเอาวีซ่ามาให้นายยังเล่นอีกตัวกระร่าบ” พุดจบชายกลางคนก็หมุนตัวกลับแล้ววิ่งต้อไปจากที่นั่น

เสียงหัวเราะของใครต่อใครดังขึ้นอย่างครื้นเครง พลมองคุณนิกรอย่างขบขัน แล้วพุดพลาฟหัวเราะ พลาฟ

“แกมีวาทศิลป์ไม่เลว ยกขอปอปั่นเสียนเจ้าของวีซ่าไม่เอาใช้ และจะไปเอาวีซ่าให้แกอีก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้น

“นี่แหละเขาว่าพุดดีเป็นศรีแก่ตัว สุนทรภู่กล่าวไว้ว่า....เป็นมนุษย์สุดจะดีอยู่ที่ปาก จะได้ยากโหยหิวเพราะชีวหา”

เสี่ยหงวนต่อกลอนที่เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดทันที

“ต้องกินหมากปากเปราะเพราะวาจา เขาเช่นฆ่าเจ็บใจในถ้อยคำ”

คร.ดิเรกมองคุณเสี่ยหงวนอย่างชื่นชม

“เวิ้ล...เวล...เวล ยูเก่งมาก ต่อกลอนสดได้ดีพอใช้ ฮะ ฮะ”

อาเสี่ยอมยัม

“พุดแล้วจะว่าคุย คุณตาทวดของกันเป็นลูกพี่ลูกน้องกับท่านสุนทรภู่ บางขณะท่านสุนทรภู่ แต่งกลอนไม่ได้ ต้องมาปรึกษาหารือกับคุณตาทวดของกัน”

คุณตาทวดของแกชื่ออะไรวะ” พลถามยัม ๆ

“สุนทรพั้ง” เสี่ยหงวนตอบหน้าตาเฉย

ชานุกข่านทรงพระสรวลลั่น

“ฉันก็พอจะรู้เรื่องเหมือนกัน สุนทรภู่เป็นมหากวีที่มีชื่อเสียงมาก ชาวอินเดียที่เป็นนักวรรณคดี

ต่างรู้ประวัติของมหาจินตวิไทยผู้นี้ สุนทรภู่เป็นกวีของกรุงรัตนโกสินทร์ไซ้ใหม่เสี่ยหงวน”

กิมหงวนยิ้มแป้น

“ถูกแล้วกระหม่อม คุณตาทวดกระหม่อมผู้ี้เกิดในรัชกาลของพระพุทธยอดฟ้า บิดาเป็นชาวจันทบุรี มารดาเป็นชาวเมืองแกลงหรือเมืองระยอง”

“แล้วยังง” ท่านมหาราชารับสั่งถามอย่างสนพระทัย

เสี่ยหงวนวางท่าให้สมกับเป็นผู้มีความรู้

“บิดามารดาของสุนทรภู่ได้เดินทางเข้ามาตั้งถิ่นฐานทำมาหากินอยู่ที่กรุงเทพฯ เมื่อสุนทรภู่มีอายุได้ หกขวบ บิดามารดาได้มีเรื่องแตกร้างกัน และแยกทางกันกระหม่อม”

นิกรพูดโพล่งขึ้นเพื่อตอ้งถามเสี่ยหงวน

“เล่าให้ละเอียดซิว่า ว่าพ่อและแม่สุนทรภู่ชื่ออะไร อายุเท่าไร รูปร่างสูงต่ำคำขาว มีตำหนิตรงไหนบ้าง แตกร้างกันด้วยเรื่องอะไร”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ

“ใครจะไปรู้ซึ่งถึงอย่างนี้”

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

“แต่กันรู้ดี นักประวัติศาสตร์และวรรณคดีอย่างกันต้องรู้ละเอียด แกอาจถามกันได้ว่า หนดของสุนทรภู่มีกี่เส้น สุนทรภู่ชอบดูโทรทัศน์ยี่ห้ออะไร และใช้รถยนต์ยี่ห้ออะไร”

“พอแล้ว” เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตวาดเว็ด “สมัยนั้นมันมีรถยนต์หรือวะ มีแต่เกวียนไวย้”

ทันใดนั้นเอง อัครนิรุชชาวฮินดูในวัยกลางคนก็ปรากฏตัวขึ้นทำให้การสนทนาต้องยุติลงชั่วขณะ ทุกคนต่างพากันมองดูบานูเป็นตาเดียว อัครนิรุชจูงวัวมาตัวหนึ่งซึ่งเป็นวัวที่เขาเลี้ยงไว้ เขาพาวัวสีดำ ตรงเข้ามาหาคณะพรรคได้เขา แล้วเขาก็กล่าวกับนิกรด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“นายจำ อีนี่จันพาวัวของจันมาให้นายยิงเล่นอีกตัวหนึ่งคะรึบ จันพอใจมากที่นายบอกจันว่า นายรักชาวฮินเดียมกกว่าชาติอื่น ฮินเดยก็รักคนไทยนะนายจำ ชาติแขกชาติไทยไม่ใช่อื่น ไกลพี่น้องกัน ยิงซีคะรึบ จันให้ยิงฟรี”

นิกรกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

“พอแล้วอัครนิรุช จันขอบใจมากบานู ที่บานูแสดงน้ำใจกว้างขวางเช่นนี้ จันไม่ยิงหรอก และวัวของบานูที่จันยิงตายไปจันก็จะใช้เงินให้”

บานูรีบโบกมือห้าม

“ไม่ต้องนายจำ ไม่ต้องใช้คะรึบ จันรักนายจริง ๆ นายจะกู้เงินจันก็ย้งได้ อีนี่เค้าสิบริบไปร้อยรูปมาน่านายจำ”

ท่านมหาราชานุกขานทรงพระสรวลอย่างขบขัน แล้วรับสั่งกับคณะพรรคสี่สหาย

“อ้ายหมอนี้คงจะไม่สบายหรือม่ายก็ท้องผูกมาหลายวันแล้ว รู้สึกว่าเป็นนักชาตินิยมอย่างรุนแรง”
รับสั่งจบพระองค์ก็รับสั่งกับบานูอัครนิรุชเป็นภาษาฮินดู “อัครนิรุช จันขอแนะนำตัวเองให้แกรู้จัก จันคือมหาราชานุกขานแห่งปัตตานคร และเป็นอนุชาของท่านมหาราชวิชัยอวดตาล

แห่งมหานครกตะมันดู พวกเราเป็นนักไต่เขาสมัครเล่น ได้ขึ้นไปจนถึงยอดสูงสุดของเอเออร์เรสต์ เมื่อเรากลับลงมาถึงเชิงเขาหิมาลัย เราก็หลงทางพากันเดินเดาศุ่มมาทางนี้ แกช่วยเราหน่อยได้ไหม ช่วยพาเราไปส่งยังอำเภอหรือตำบลที่มียานพาหนะพาเราไปเมืองกตะมันดู”

ชายกลางคนหน้าตึ้น เขามองดูท่านมหาราชานุกข่านอย่างเกรงกลัวในบุญวาสนา แล้วเขาก็ยกมือทั้งสองขึ้นแตะหน้าผากกลางก้มตัวลงไปในการทำแสดงความเคารพ

“สละม ข้าแต่พระองค์ ข้าพระองค์เพิ่งทราบว่าพระองค์เป็นมหาราช โอ – ข้าพระองค์มีนัยน์ตาเสียเปล่าหามีแวไม่ อภัยให้ข้าพระองค์เถิด พะยะคะ”

คณะพรรคสี่สหายฟังไม่รู้เรื่องได้แต่ทำตาปริบ ๆ ไปตามกัน ท่านมหาราชานุกข่าน ทรงยื่นพระหัตถ์ขวาให้อัครนิรุสสัมผัสโดยไม่ถือพระองค์

“ช่วยเราหน่อยนะอัครนิรุส ก่อนอื่นแกบอกฉันหน่อยซิว่า ที่นี้อยู่ในท้องที่จังหวัดอะไร”

ชายกลางคนแสดงท่าทีพินอบพิเทาจนออกนอกหน้า

“อยู่ในเขตเมืองมัสราพะยะคะ”

“โอ – ถ้ายังงั้นก็ไม่ไกลจากกตะมันดูเท่าใดนัก แกจะช่วยนำทางพาพวกเราไปส่งยังทางเมืองหลวงหรือทางรถไฟได้ไหมล่ะ”

นายอัครนิรุสรับคำทันที

“ได้พะยะคะ ข้าพระองค์ยินดีนำทางพระองค์กับพวกคนไทยเหล่านี้ไปส่งที่อำเภอปัดรูดินพะยะคะ อยู่ห่างจากป้านีร์รายี่สิบกิโลเมตรเท่านั้น ข้าพระองค์ไม่คิดค่าป่วยการใด ๆ เลย แต่จะขอคิดค่านำทางเพียงสามร้อยรูปีเท่านั้น”

ดร.ดิเรกพูดขึ้นเบา ๆ

“ไม่คิดค่าป่วยการ แต่คิดค่านำทาง น่ายิ่งหึ่งเหลือเกิน”

บานูหันขวับมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“โอ – ปีนไม่มีลูกไม่กลัวนะนายจ๋า”

ชานุกข่านรับสั่งขึ้นด้วยเสียงหนัก ๆ

“อย่าเพิ่งพูดเล่นไว้ย้ออัครนิรุส แกว่าระยะทางจากนี้ไปอำเภอปัดรูดินยี่สิบกิโลนะไม่ใช่ใกล้ไว้ย้อ ที่หมู่บ้านของแกมีม้าหรือเปล่า พวกเราจะขอซื้อม้าคนละตัวสำหรับขี่ไปอำเภอ เราเห็นดเห็น้อยเมื่อยล้าเต็มทนแล้ว ขึ้นเดินทางในป่าตั้งยี่สิบกิโลคงเดินไม่ไหวแน่”

คราวนี้อัครนิรุสทูลท่านมหาราชด้วยภาษาไทย

“ที่หมู่บ้านมีม้าหลายตัวคะร้าย อินี่จันจะช่วยซื้อให้ ตัวหนึ่งคงไม่เกินหนึ่งพันรูปี”

“โอโฮ” ชานุกข่านทรงอุทาน “ทำไมถึงแพงนักวะ อัครนิรุส หรือว่าม้าหายาก”

“หายากทำมะไร ม้าอมเถไปน่า แต่คนซื้อม้าหายากคะร้าย บางทีให้เปล่า ๆ ยังไม่เอา”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวขึ้นบ้าง

“ถ้าตัวละพันรูปีละก็พวกเราเดินไปดีกว่า อย่างข้าพวงนี้ก็ถึงอำเภอจิน”

นายอัครนิรุสสะคั่งเฮือก

“ปัดรุณคะริาบ ไม่ใช่งุณ งามเป็นอำเภอมืออย่างที่ไหนกันนายจ๋า เรื่องม้าต่อได้คะริาบ ไปดูเสียก่อน อีนี่ของซื้อของขายต่อได้นะนายจ๋า พุคคี่ ๆ ตัวละ ๕ รูปีเท่านั้น แลมนอนบั้งเขียนพร้อม”

พลว่า “ตกลงพี่ชาย พาพวกเราไปที่หมู่บ้านของแกเถอะ เราจะได้อ้อโอกาสพักผ่อน ที่หมู่บ้านของแกสักชั่วโมง แล้วค่อยเดินทางไปอำเภอปัดรุณ”

นิกรเดินเข้าไปยืนข้างวัวสีดำตัวนั้น แล้วเขาก็กล่าวกับเจ้าของวัวอย่างประจบประแจง

“บานูจ๋า ลันเมื่อยจนน้องระเบิดไปข้างหนึ่งแล้ว ขอให้ลันจี้วัวของบานูไปได้ไหม”

บานูนั่งคิด

“เดี๋ยว อีนี่จันฟังไม่เข้าใจนะ นายจะจี้วัวหรือจะให้วัวจี้ไป”

นิกรอ้าปากหวิวแล้วเอ็ดตะโรถั่น

“ลันจี้วัวไว้ย ไม่ใช่ให้วัวจี้ลัน ปู้โธ – จันให้วัวจี้ลันก็แบนแปดแปดเป็นกกล้วยปิ้งไปเท่านั้นเอง”

“โอ – เข้าใจแล้วคะริาบ จันอนุญาตให้จี้วัวจันได้ แต่ห้ามตีวัวคะริาบ อีกสองสามวัน จันจะแต่งงานกับวัวตัวนี้คะริาบ”

ทุกคนสะดุ้งเฮือกไปตามกัน เสียงหวนร้องเสียงหลง

“จริง ๆ หรือบานู”

“จริงน่า โทหกทำมะไร แต่งกับคนเสียเงินมั่งมี้มาก แต่งกับวัวไม่เสียอะไร ผ้าก็ไม่ต้องนุ่ง โลตี้ก็ไม่กิน กินหญ้าอย่างเดี๋ยวคะริาบ ไม่จี้บ่นจู้ ไม่เที๋ยว ไม่เล่นไฟ หนักก็ไม่ดู”

ขณะนักไต่เขาต่างหัวเราะขื่นพร้อม ๆ กัน นิกรกระโดดขึ้นไปนั่งบนหลังวัวอย่างสง่างาม วัวตัวนี้เป็นวัวที่เชื่องมาก แต่จี้จี้จี้ที่สุด เมื่อสิ้นเท้าของนิกรกระทบกับสี่ข้างของมัน วัวก็หัวเราะก๊ากแล้ววิ่งปูลง ๆ เข้าไปในสุ่มทุมพุ่มไม้ นิกรนั่งกระโดดกระเดกอยู่บนหลังวัว นั่งวัวดำพานิกรตรงไปที่ต้นไม้อใหญ่ต้นหนึ่ง กิ่งไม้ที่ยื่นออกมาปะทะคางนายจอมทะเล้นของเราพอดี นิกรผงะหงายร่วงลงมาจากหลังวัวอย่างไม่เป็นท่า บานูร้องตะโกนเรียกวัวของเขาแล้วไล่กวัดมัน สักครู่อัคนิกรก็งู่วากกลับมา ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เอง ดร.ดิเรกกับพลกำลังช่วยประคองนิกรลุกขึ้น

“อีนี่จันเสียใจมั่งมี้ก่นะนายจ๋า” อัคนิกรกล่าวกับนิกรด้วยสีหน้าเศร้า ๆ

“จันลืมนอกไปคะริาบว่าวัวของจันจี้จี้จี้ ถูกท้องไม่ได้”

นิกรสูดปากหึง ๆ นำสงสาร ตะโพกครากไปแถบหนึ่ง เจ้าคุณปัจจนึกฯ ถือโอกาสกระเช้าลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

“ตกม้าไม่ตาย ตกควายแขนคอก”

เสียงหวนพุดขื่นดัง ๆ

“ตกวัวล่ะครับ”

นิกรพุดต่อทันที

“ตกวัวหัวถลอก”

ท่านเจ้าคุณทำปากเบะยื่น กระชากปิ่นพลในซองปิ่นข้างขวาออกมา แต่ท่านมหาราชานุกขน ทรงห้ามไว้

“อย่านำเจ้าคุณ มาด้วยกันตกทุกข์ได้ยากด้วยกัน จะฆ่ากันอย่างไร”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถูกยึดมือไว้ก็คืนรน นิกρχกหมั่นใส่พ่อตาของเขาที่ทูลท่านมหาราชว่า

“ปล่อยท่านเถอะฝ่าบาท ในป่าดงพงไพรอย่างนี้ใครบ้างจะยอมให้ยิงฟรี ๆ กระหม่อมก็มีปืนเหมือนกัน”

ท่านเจ้าคุณคืนรนเต็มแรง ท่านมหาราชฯ ยึดปืนพกมาได้ก็สอดใส่ไว้ในช่องปืนของเจ้าคุณปัจจนิกฯ ตามเดิม แล้วปล่อยพระหัตถ์ที่จับแขนเจ้าคุณออก

ท่านเจ้าคุณเดินเข้ามาหา นิกρχกในบทบาทของเสือปืนเร็ว นิกρχกทำปากเบะยื่นห่างจากลอกนัยน์ตาไปมา เจ้าคุณปัจจนิกฯ หยุดยื่นเผชิญหน้าลูกเขยจอมทะเล้นของท่านในระยะห่างเพียงสิบก้าว มือทั้งสองของท่านกำแล้วแบชุกขยิก เลี้ยหงวนกับ ดร.ดิเรกมองดูอย่างอนาถใจ

“ชักปืนซีอ้ายกร” ท่านเจ้าคุณคำราม

นิกρχกเสยะอิม ทำหลังโก่งปากเบี้ยวเล็กน้อย

“คุณพ่อชักซี แล้วคุณพ่อจะรู้ว่าใครจะชักปืนไว้กว่ากัน เล่นกับผมตายทั้งกลมนะครับจะบอกให้”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หายใจถี่เร็ว ท่านจ้องมองดูนายจอมทะเล้นราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ และแล้วท่านก็กระชากปืนพกในช่องข้างขวาออกมาอย่างรวดเร็วจับพลัน นิกρχกใจหายวาบ เขาตะครุบด้ามปืนพกในช่องข้างขวาทันที พยายามกระชากมันออกมาจากช่องเท่าไรมันก็ไม่ออก ในที่สุดนิกρχกก็ยกมือยอมแพ้เอาคือ ๆ

“กลัวแล้วครับ แฮะ แฮะ”

ท่านเจ้าคุณหยิ่งและภาคภูมิใจอย่างยิ่ง

“ถ้าฉันเหนียวไกแก่ก็ตายแล้ว แกนี่กว่าแกชักปืนไวกว่าฉันยังงั้นหรือ พอเอาจริงเข้าแกปอดลอยคิงปืนไม่ออก ฤ...”

นิกρχกมองดูปืนของเขาแล้วพยายามดึงมันออกมาจนได้ เขาสิ้นศิริชะง่า ๆ พลังพินพิมว่า

“ไม่รู้ว่าอ้ายหมาตัวไหนเสือกเอาเชือกผูกติดกับช่องปืน ขายหน้าเหลือเกิน คุณนิกρχกเสือปืนเร็วกลายเป็นเสือปืนฝืดไปแล้ว”

ใครต่อใครอดหัวเราะไม่ได้ ต่อจากนั้นนายอัคนิรุฑก็พานักโตเขาบรรดาศักดิ์ตรงไปยังหมู่บ้านของเขา ซึ่งชาวบ้านตำบลนี้ประกอบอาชีพในทางกสิกรรม

มันเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ มีบ้านและกระท่อมน้อยใหญ่ไม่เกินร้อยหลังคาเรือน ด้านหลังหมู่บ้านเป็นไร่พืชต่าง ๆ ส่วนมากเป็นถั่ว ด้านซ้ายและขวาของหมู่บ้านเป็นป่าโปร่ง มองไปทางหลังหมู่บ้านแลเห็นขุนเขาหิมาลัยแลทมิฬสูงตระหง่านเงื่อม ยอดของมันเสียดแทงทะลุเมฆขึ้นไป

เบื้องหน้าหมู่บ้านเป็นบริเวณลานกว้าง มีเนื้อที่ประมาณห้าไร่ ตรงกลางมีโบสถ์เล็ก ๆ ซึ่งสร้างด้วยหินและปูนเป็นเวลาหลายร้อยปี หรืออาจจะถึงพันปีมาแล้ว โบสถ์นี้คือเทวสถานอันศักดิ์สิทธิ์ของกสิกรชาวฮินดูทั้งหลายในหมู่บ้านลัทธิมีนี่

ข้างหน้าโบสถ์มีเชิงตะกอนฝีมือหยาบ ๆ ตั้งอยู่บนกองฟืน ตามเชิงตะกอนประดับดอกไม้สด

และขงทิวเท่าที่ชาวไร่จะหามาได้

นิกรกล่าวถามอัคนิรุททันที

“บานู ที่นี่มีการเปิดไฮปาร์คหรืออย่างไร แทนบนกองฟืนนั้นสำหรับพุดไฮปาร์คใช่ไหม”

บานูเจ้าของวัวหันมามองดูนิกรแล้วยิ้มเห็นฟันขาว

“ไฮปาร์คทำอะไร อีนี้เนปาลหรืออินเดียไม่มีไฮปาร์คอะไร แทนบนกองฟืนนั้นสำหรับศพเผานะนายจ๋า”

“เผาศพ....”

“ไม่ใช่เผาศพอะไรครับ ศพเผานะนาย คำวันนี้มีการศพเผาหัวหน้าหมู่บ้านของเราครับ”

กิมหงวนถามขึ้นอย่างเป็นทางการ

“เขาเป็นอะไรตายละบานู”

“เขาไม่หายใจนะนายจ๋า”

อาเสี่ยชกฉิว

“รู้แล้ว คนตายก็คือคนที่ไม่หายใจ แต่ฉันอยากรู้ว่าเขาเจ็บไข้หรือตายด้วยโรคอะไร”

เจ้าของวัวนั่งคิด

“อีนี้เป็นโรคไม่ดีอะไรครับ เขาทะเลาะกับเมียเขาเนนาย เขาโกรธเมียไม่ยอมกินข้าว คนใจน้อยหัวหนักเข้าอีนี้จับแมลงวันมาตักกินนายจ๋า.... สามโกกรีกเท่านั้น นัยน์ตากลวงโบ้ตายແง่ແລะ”

ทุกคนหยุดชะงักอ้าปากหาวไปตามกัน อาเสี่ยกิมหงวนกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้งแล้วกล่าวกับทุกคน

“อย่าแะหมู่บ้านนี้เลยพวกเรา อ้ายโรคพรรค์นี้มันไม่เข้าใครออกใคร ลงเป็นเข้าแล้วมีหวังไปคุยกับยมพบาลเก้าสิบเปอร์เซ็นต์”

ดร.ดิเรกโบกมือห้าม

“เนเวอร์ไมน์ ไอฉิดักชินให้พวกเรามาจากกรุงเทพฯ แล้ว เป็นวัคซีนพิเศษที่ป้องกันอหิวาต์ได้อย่างเด็ดขาด นอกจากนี้ยังป้องกันไข้ทรพิษ ไข้ไทฟอยด์หรือมาเลเรียได้อีกด้วย เป็นเป็นยาที่ผสมขึ้นเอง มีคุณภาพดีกว่าวัคซีนธรรมดามากมาย กันรับรองว่าพวกเราอาจจะจับแมลงวันมากินเล่นได้อย่างสบายโดยไม่ต้องกลัวว่าจะเป็นโรคอหิวาต์”

นิกรยิ้มออกมาได้

“เออ.... จริงโวย ลืมนึกไปว่าเราฉิดักชินป้องกันโรคสารพัดมาจากกรุงเทพฯ แล้ว”

นายอัคนิรุทกล่าวขึ้นว่า

“ไปบ้านจันนะนายจ๋า คฤหาสน์จันอยู่โน่น” พุดจบก็ชี้มือไปที่กระท่อมดินเหนียวผสมขี้วัวหลังหนึ่ง

เจ้าแ้วมองตามสายตานายอัคนิรุท แล้วหัวเราะชอบใจ

“นั่นนะรี คฤหาสน์ของแก”

“อ้อ ข้างนอกขรุขระข้างในตะตึงโห่งอะไร อีนี้ฉันมีตุ๋นน้ำมันก๊าส มีน้ำอัดลม มีผลไม้แช่เย็น

เหล้าก็มี วิทย์จันก็มีฟัง จันรวยที่สุดในหมู่บ้านนี้ จันมีเงินหลายหมื่นนายจ่า ชาวบ้านที่นี่ก็เงินจัน”

ไม่มีใครยอมเชื่อว่านายอัคนิรุฐมีตู้เย็นและวิทยุ บานุกกลางคนจูงวัวเดินนำหน้า พานักไต่เขาบรรดาศักดิ์ตรงไปที่กระท่อมพักของเขา ถึงแม้จะเป็นกระท่อมดินเหนียวก็ใหญ่โตกว้างขวาง พอคุย เมื่ออัคนิรุฐผูกวัวไว้ที่ต้นไม้ใหญ่หน้าบ้านของเขาเรียบร้อย เขาก็พาทุกคนเข้าไปในกระท่อมของเขา

ภายในกระท่อมว่างเปล่าไม่มีอะไร นอกจากเตียงนอนแบบเตียงเปลของแขกอินดูที่เราเคยเห็นแล้ว ก็มีข้าวของเครื่องใช้กระจุกกระจิกซึ่งล้วนแต่ไม่มีราค่างวด ด้านขวาของห้องยกพื้นขึ้นเป็นเตียง ขนาดใหญ่ บานูเชิญให้ทุกคนนั่งลงบนเตียงนั้น

อาเสี้ยกิมหงวนสบตากับนายอัคนิรุฐ เขาก็หัวเราะหึ ๆ

“ไหนล่ะตู้เย็นกับวิทยุ จันไม่เห็นมีอะไรเลย”

บานูทำหน้าที่เสิร์ฟ เขายกไหล่แล้วแบมือทั้งสองข้าง

“เสียดใจนะนายจ่า จันสั่งซื้อตู้เย็นและวิทยุจากเมืองกาตะมันดูนานแล้ว อินี่บริษัทเขาบอกว่า อีกสามปีจะส่งมาให้คะรึบ ที่ช้าเพราะการขนส่งลำบาก”

เสียดใจหงวนดังขึ้นอย่างกรึนเครง ท่านมหาราชชาชานุกท่านรับสั่งขึ้นว่า

“มีอะไรมาให้เรากินบ้างไหมล่ะบานู อย่างน้อยก็นมวัวคนละแก้ว โลกมีคนละแผ่นก็ยังดี”

อัคนิรุฐอมยิ้ม

“ของกินมีแยะคะรึบ แต่ให้กินไม่ได้ จันเก็บไว้กิน นมวัวเปรี้ยวแล้วยังทำเนยได้”

ท่านมหาราชชาชกนิว

“เออะน่า เอามาเออะแล้วฉันจะคิดเงินให้แก อย่ารำไร คุณนิกรเพื่อนของฉันหัวจอนหน้าซิด เหมือนไก่ฟักแล้ว”

นิกรมองดูนายอัคนิรุฐด้วยแววตาโหดละห้อย แล้วพูดเสียงแหบเรื่อหน้าสงสาร เหมือนกับคนไข้ที่กำลังลมส่วานขึ้น

“บังจ่า ถ้าอาหารที่คนกินหาไม่ได้ เอาอาหารที่วัวมันกินมาให้ฉันกินก่อนก็ได้ ปลายอ้อยฉันก็ชอบ หรือข้าวเปลือกโรยเกลือป่นนิดหน่อยก็ยังดี”

บานูนัยน์ตาเหลือก

“กินทำอะไรเสียท้องตายห่าคะรึบ อินี่รอประเดี๋ยวนะนาย จันจะไปเอาอาหารมาให้พวกท่าน อ้า – จันคิดค่าอาหารมือนี่เพียงสิบรูปีเท่านั้น”

เสียดใจหงวนกล่าวขึ้นอย่างเดือดดาล

“ประเดี๋ยวพ่อปล้นเสียเลยพับผ่า กระจุกชิบหาย”

บานูลืมตาโพลง

“กระจุกทำอะไร อินี่อยากได้เงินนะ” แล้วบานูก็เดินยิ้มกริ่มเข้าไปในครัวหลังกระท่อมของเขา

ในราวห้านาที นายอัคนิรุฐก็ถือถาดไม้ใบใหญ่เดินออกมาจากครัวไฟ ในถาดมีนมวัวหนึ่งเหยือก และอาหารอีกสองจาน แกงอีกหนึ่งชาม บานูเจ้าของกระท่อมวางถาดลงบนเตียงใหญ่ แล้วกลับไปหยิบกระบอกลูกไม้ใผ่ซึ่งใช้แทนถ้วยแก้วมาสามสี่ใบ

“มีกับข้าวอะไรบ้างบานู” ท่านเจ้าคุณกล่าวถามอย่างเป็นทางการ

“โอ – อาหารชั้นหนึ่งนายจำ อันนี้โลตีจิ้นทำเอง”

อาเสียบทำท่าพะอืดพะอม

“โลตีทำไมสลิ้มคำเหมือนโคลน แล้วใครจะกินเข้าไปได้”

บานูลืมตาโพลง

“โลตีอย่างคืดต้องสียงจี้กระรียบ ผสมโคลนนิดหน่อย ไม่ต้องใช้เกลือ”

ดร.ดิเรกเม้มปากแน่น ซึ่มมือไปที่จานอาหารแล้วถาม

“นี่อะไรบ้าง ก่อนกินต้องให้รู้เสียก่อน”

“อันนี้หัวผักกาดนะนายจำ หัวผักกาดคลุกมหาหิง โรยเกลือนิดหน่อย กินแล้วลมออกทางก้น
คืดกระรียบ ท้องไม่จิ้น”

“แล้วนี่ล่ะ” นายแพทย์หนุ่มถามต่อไป

“อันนี้มะเขือฝัดน้ำมันเนยนะนาย นี่แกงถั่วกับมหาหิง อร่อยมกมาก เชิญคะรียบ
จิ้นจะออกไปหาพวกเขาไว้ให้เขาเอาม้ามาขายพวกท่าน”

พลยืมให้นายอัคนิรุช

“ดูราคาอย่าให้แพงนักนะบานู แล้วก็ต้องมีเครื่องอบแห้งเหียนพร้อม”

เจ้าคุณบัจฉนิกฯ ว่า “ของจิ้นต้องได้ม้าตัวโต ๆ น้อย น้ำหนักตัวจิ้นตั้งเจ็ดสิบแปดกิโล
ถ้าม้าเล็กเกินไปเมื่อจิ้นจิ้นไปขี่หลังมันจะโค้งเป็นรูปพระจันทร์ครึ่งซีก”

ท่านมหาราชารับสั่งจิ้นบ้าง

“ถ้าพวกแกขูดเลือดเราเรียกราคาแพงเกินไป เราก็จะไม่ซื้อ”

“โอ – ไม่แพงคะรียบ อย่างมากตัวละร้อยห้าสิบบรูปีเท่านั้น แต่บอกเสียก่อนว่าต้องชำระเงินสด
อันนี้เช็กไม่มีใครเอา คนแขกไม่ชอบเช็กคะรียบ”

พลหัวเราะ

“อย่าว่าแต่คนแขกเลย คนไทยก็ไม่ชอบเหมือนกัน ถึงเป็นเช็กของเศรษฐีใหญ่ก็ไม่มีใครรับ
เพราะโดยมากไม่มีเงินในธนาคาร”

อัคนิรุชยิ้มเป็น พาตัวเดินออกไปจากกระท่อมของเขา พอผ่านเจ้าแห้วเขาก็ยกมือเชกกบาลเจ้าแห้ว
ดังโป๊กเป็นเชิงสัพยอก เจ้าแห้วพรวดพราดลุกขึ้นยืนเอื้อมมือแตะด้ามปืนพกทันที แต่นิกรห้ามไว้

“ขอเสียที่อ้ายแห้ว วันนี้นั้นพระไวย อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเลย”

เจ้าแห้วทรุดตัวนั่งตามเดิม

กล่าวคำอาฆาตมาดร้ายนายอัคนิรุชที่ยังอาจเชกกบาลเขา

ท่านมหาราชานุกชานชวนให้ทุกคนรับประทานอาหารที่บานูเจ้าของบ้านจัดมาให้ นิกรคว้าโลตีแผ่นหนึ่ง
ขึ้นมากัดกร่วม ๆ แต่แล้วเขาก็นั่งนิ่งเฉยทำหน้าเหยเก แล้วลุกขึ้นวิ่งออกไปคายแก้วนอกกระท่อม
เพราะปรากฏว่าโลตีของนายอัคนิรุชมีขี้วัวเป็นส่วนผสมไม่ต่ำกว่ายี่สิบเปอร์เซ็นต์

สักครุณิกรก็เดิน โฝเผเข้ามาในกระท่อม เขาแข่งชักหักกระดูกนายอัคนิรุชอย่างเดือดดาล
ทุกคนไม่มีใครกล้ากินอาหาร แม้กระทั่งนมวัวในเหยือกเคลือบใบนั้น

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และท่านมหาราชาชาวนุกขาน ได้ใช้เวลาที่นั่งพักผ่อนสนทนากันถึงเรื่องความสำเร็จผลจากการขึ้นสู่ออคเอดอเรสต์ กิมหงวนว่าถ้ากลับไปเมืองไทย เขาจะเขียนสารคดีการพิชิตยอดเขาหิมาลัยพิมพ์จำหน่าย เข้าใจว่าจะจำหน่ายขายดีมาก เพราะคนไทยด้วยกันคงจะชื่นชมที่คนไทยคณะนี้ขึ้นสู่ออคเอดอเรสต์ได้สำเร็จเป็นรายที่สอง หลังจากคณะของท่านเซอร์ฮิลลารี

สาวน้อยชาวอินดูคนหนึ่งปราดเข้ามาในกระท่อมด้วยท่าทางตื่นเต็นหวาดกลัว หล่อนมองซ้ายมองขวาทำหน้าเล็กน้อย แล้วตรงเข้ามาทูลต่วนนั่งคุกเข่าเบื้องหน้าเสี่ยหงวน หล่อนประนมมือไหวอาลัยอย่างนอบน้อม หล่อนเป็นหญิงสาวที่สวยงามอย่างยิ่ง จมูกโด่งนัยน์ตากลมโต ผมยวประบ่าคำลับเหมือนขนกาน้ำ ส่วนสัศหรือเซฟของหล่อนยากที่จะหาหญิงใดเปรียบเหมือนถึงแม้พุงจะพลูไปหน่อยก็ตาม

ท่านกลางความตตะถึงของคณะพรรคสี่สหาย สาวน้อยได้กล่าวกับเสี่ยหงวนด้วยภาษาไทยเสียงแปร่งเหมือนกับแขกพูดไทย แต่ว่าเสียงของหล่อนหวานน้ำ น่าฟังมาก

“คุณน้ำชา ช่วยหนูด้วย”

เสี่ยหงวนหน้าตื่น เจ้าแห้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงละล้าละลัก

“นิรุปรอย โอ้โฮ... รับประทานสวยกว่าในหนังเป็นกอง”

อาเสี่ยหงวนตวาดแหว็ด

“ใครบอกพ่อมึงละ แม่คนนี้สวยกว่านิรุปรอยมากมายนัก หน้าตาก็ไม่เหมือนกัน”

“แะแะ รับประทานผมไม่รู้นี่ครับ ไม่เคยดูหนังแขกสักที”

กิมหงวนมองดูสาวน้อยในท่าทางกะลิมกะเหลี่ย หล่อนเปรียบเหมือนพลับพลึงไพรที่เบิกบานอยู่ในป่าดง คณะพรรคสี่สหายต่างพากันมองดูหล่อนเป็นตาเดียว และนึกชมในใจว่าหล่อนเป็นหญิงสาวที่สวยงามที่สุด น่ารักที่สุด ที่ทุกคนแปลกใจก็คือว่าหล่อนพูดภาษาไทยได้ดี

อาเสี่ยยกมือขึ้นจะจับแก้มหล่อน แต่แล้วก็ไม่กล้าเพราะลูกใจได้คิดว่าเป็นการทะเล้งเกินไป อาจจะถูกหล่อนตบหน้าได้

“หนู หนูจะให้ข้าช่วยอะไรหนูกะมาเถอะ หรือจะชวนให้น้ำอยู่เป็นเพื่อนหนูที่บ้านไร่นี้ไปจนตลอดชีวิตยังได้นะหนู ฮือ... แม่คุณ สวยอะไรอย่างนี้”

“หนูไม่สวยหรอกค่ะ แล้วหนูก็มีผิวแล้ว”

เสี่ยหงวนสะดุ้งเฮือกสุดตัว

“มีผิวแล้ว... ยังงั้นไปขอความช่วยเหลือที่คนอื่นดีกว่า”

สาวน้อยรีบคลานมาหากรันทันที หล่อนยกมือไหว้นายจอมทะเล้งอย่างนอบน้อม

“คุณน้ำอย่างรังเกียจหนูเลยนะค่ะ”

นิกรทำท่ากระดากอายชอบกล

“รังเกียจนะไม่รังเกียจหรอกจ๊ะ แต่กลัวว่าผิวของหนูเขาจะเล่นงานน้ำด้วยคอลล์ตราควายนะซี บอกน้ำให้โล่งใจหน่อยซี สามีหรือผิวของหนูเขาสวมรองเท้าเบอร์อะไร”

“เบอร์ ๔๒ ค่ะ”

“โอ๊ย” นิกรร้องเหมือนกับถูกยิง “เบอร์ ๔๒ นี่ตะเบา ๆ จี้โครงน้ำก็คงจะพังราบไปทั้งแถบ”

“อย่ากลัวเขาเลยล่ะ” หล่อนพยายามพูดไทยให้ชัดเจนที่สุดแต่เสียงก็ยังแปร่งอยู่นั่นเอง

“นายรสิงห์ปานซิงก์ ผัวของหนูซึ่งเป็นหัวหน้าชาวไร่ที่นี้เขาตายเสียแล้วเมื่อเช้านี้เอง”

เสียงหวนลิ่มตาโพล่ง

“จันรี” อาเสี่ยอุทานดัง ๆ “ตายแล้วหรือหนู ถ้ายังงั้นมาหาน้ำเถอะ

น้ำยีนดิจะให้ความช่วยเหลือหนูทุกสิ่งทุกประการ”

นิกรรยกมือขวาขึ้นทำท่าจะตีหล่อน

“อย่าไปนะ ถ้าไปหาอ้ายโย่งโก๊ะนั่นน้ำดีจริง ๆ ด้วย อ้อ... หน้าตาน่าเกลียดน่าชังเสียนี้กระไร หนูชื่ออะไรจ๊ะ”

หล่อนยิ้มเศร้า ๆ ในท่าทางหม่นหมองและเงื่องหงอย

“มณฑาวดีค่ะ”

นายจอมทะเล้นจู้ปาก

“เพราะมาก ชื่อเหมือนยายของน้ำ แะะ แะะ หนูอายุเท่าไรมณฑาวดี แล้วก็หนูเคยไปอยู่เมืองไทยใช้ไหม”

“ถูกแล้วค่ะ ผัวของหนูแต่งงานกับหนูที่เมืองไทย ตอนนั้นหนูอายุสิบสองขวบเท่านั้น และกำลังเป็นนักเรียน เดียวนี้หนูอายุสิบแปดปีคะคุณน้ำขา ผัวของหนูเคยตั้งร้านเจียรไนเพชรพลอย อยู่ในสำเพ็งตอนวัดเกาะค่ะ ต่อมากิจการทรุดโทรมก็เลยแข่งร้านให้คนอื่นไป นรสิงห์ปานซิงก์ พาหนูเดินทางกลับเนปาลบ้านเกิดเมืองนอนของเขาแล้วมาจับจองที่ดินทำไร่อยู่ที่นี้ พวกชาวไร่ยกย่อง เขาเป็นหัวหน้าชาวบ้านก็เพราะเขาเป็นคนดีและมีวิชาความรู้ค่ะ” พูบจบหล่อนก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

“เขาจากหนูไปเสียแล้วคุณน้ำขา ตามประเพณีของเรานั้นผู้หญิงมีผัวตายจะต้องตายตามผัวของตน ถึงแม้ในเมืองหลวงและเมืองใหญ่ ๆ ได้ล้มเลิกประเพณีนี้ไปแล้ว แต่ตามชนบทที่ยึดถือประเพณีนี้ อย่างเคร่งครัด คุณน้ำขา... คุณน้ำโปรดช่วยหนูด้วย คินนี้เขาจะเผาหนูพร้อมกับศพผัวของหนู หนูยังเป็นสาว หนูยังเห็นโลกนี้น้อยเกินไป หนูยังไม่อยากตายหรอกค่ะ กรุณาช่วยหนูอย่าให้เขาเผาหนูเลย ! “

นิกรมองดูหล่อนด้วยความสงสารและเห็นใจ

“เผาหนูเสียได้ก็ดีเหมือนกัน กภาพโรคจะดีไม่เกิด”

มณฑาวดีสาวน้อยยิ้มทั้งน้ำตาดายกมือชี้หน้าอกตัวเอง

“หนูนี้ค่ะ ไม่ใช่หนูร้องอืด ๆ อย่างนั้น คุณน้ำช่วยหนูเถอะนะ ถ้าช่วยหนูให้รอดพ้นความตายได้ หนูจะขอติดตามไปเมืองไทยด้วย แล้วคุณน้ำจะต้องการอะไรจากหนู หนูก็จะให้”

นิกรแลบลิ้นเลียริมฝีปาก เขามองดูคณะพรรคของเขาแล้วกล่าวว่า

“ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องช่วยชีวิตสาวน้อยผู้นี้ หล่อนเพิ่งผ่านฤดูฝนมาได้สิบแปดปี อย่างเพิ่งให้หล่อนตายเลย”

นายแพทย์หนุ่มเห็นฟ้องด้วย

“อโห! เราต้องช่วยหล่อน ความจริงประเพณีอันล้ำสมัยเช่นนี้น่าจะเลิกอย่างเด็ดขาด เพราะอินเดียเจริญขึ้นแล้ว แต่ว่า... เราจะช่วยหล่อนอย่างไรดีล่ะ”

มณฑาดีหันมามองคุณนายแพทย์หนุ่ม

“สุดแล้วแต่สติปัญญาของคุณน้ำซึกะ คีนี่ทุ้มครึ่ง พิธีเผาศพนายรสิงห์ปานซิงก์ จะเริ่มต้นที่ลานกว้างหน้าโบสถ์พระศิวะ ชาวไร่ทั้งหมดจะมาชุมนุมกันอย่างพร้อมเพรียง เมื่อถึงเวลานั้นหนูจะต้องขึ้นไปนั่งบนแคร่ไม้ไผ่ซึ่งผ้าของหนูนอนตายอยู่บนแคร่นั้น ชาวบ้านจะหามแคร่ไม้ไผ่มาที่เชิงตะกอน และหนูจะต้องร้องไห้สะอึกสะอื้นแสดงความจงรักภักดีต่อผ้าของหนู แคร่ไม้ไผ่จะถูกวางบนเชิงตะกอน หลังจากนั้นเขาก็จะจุดไฟขึ้นเผาผ้าของหนูกับตัวหนูให้เป็นเถ้าถ่านไป”

พล พัทธกรณ รู้สึกสนใจอย่างยิ่งในเรื่องนี้

“ทำไมหนูไม่หลบหนีไปเสียก่อนล่ะ”

มณฑาดีสั่นศีรษะช้า ๆ น้ำตาของหล่อนไหลริน

“หนูเป็นผู้หญิงนี้กะ บุกรป่าฝ่าดงไปตามลำพังก็คงตกเป็นเหยื่อสัตว์ร้าย ถึงหนีก็หนีไม่พ้นกะ ชาวบ้านจะต้องติดตามหาว่าหนูเป็นหญิงแพศยา ขาดความจงรักภักดีต่อผ้า”

กิมหงวนว่า “มันตายห้าไปแล้วจะไปจงรักภักดีกับมันทำไม เอาเถอะเรื่องนี้จำเป็นต้องช่วยหนูแน่ น้ำจะพาหนูไปเมืองไทย และจะหาเช่าบ้านเล็ก ๆ ให้หนูอยู่”

หล่อนยิ้มเศร้า ๆ

“หนูกราบขอบคุณกะ จะให้หนูเป็นเมียน้อยหรือเมียบ่าวเรอได้ทั้งนั้น ขออย่าให้หนูต้องถูกเผาทั้งเป็นก็แล้วกัน”

“ตกลง” เลี้ยหงวนร้องลั่น

หล่อนประนมมือไหว้ในท่าทางอ่อนช้อย

“หนูต้องกราบลาละกะ ถ้าอันนิรุชกลับมาเห็นหนูอยู่ที่นี่ เขาก็จะสงสัยว่าหนูมาขอความช่วยเหลือจากพวกคุณน้ำ”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ สบตากับหล่อนท่านก็ยิ้มเป็น ท่าทางของท่านเป็นหนุ่มกระชุ่มกระชวยขึ้นอีก ทั้ง ๆ ที่ท่านเตะปี่เกือบไม่ดังแล้ว

“ป้าต้องช่วยหนูนะกะ”

ท่านเจ้าคุณอายุม้วนตัว

“ช่วยชีหนู ป้ายอมตายเลย เออแน่ะ หน้าตาของหนูยิ่งดูก็ยิ่งเหมือนแอน ไบลิท ถ้าหนูติดตามพวกเราไปกรุงเทพฯ หนูไปอยู่กับป้าก็ได้”

นิกรร้องเพลงร่ำวขึ้นเบา ๆ

“ตาแก่อยากมีเมียสาว

ถือไม้เท้ายกเข้ยกยัน

ที่นี้เขามีอะไรกัน

“อ้อแม่สุวรรณเขามีรางวัล”

“เฮ้ย” เจ้าคุณปัจจนึกฯ ตวาดลั่น “อย่ามาทะเล่กับข้าเนจะบอกให้ คนแก่ก็มีหัวใจเหมือนกัน ้วยถึงตะป๊อไม่ดั่งเป่าจี้เค้าไม่ฟัง จิตใจก็ยังคงคักเข้มแข็งอยู่เสมอ”

สาวน้อยมณฑลาวดีลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปจากกระท่อม ท่านมหาราชชาชานุกษานทรงคิดพระหัตถ์แป๊ะ แล้วรับสั่งว่า

“ฮินดูสำหรับชาวฮินดู นั้นจะพาเธอไปนครปัตนา จะต้อนรับเธอไว้ในฮาเร็มแห่งศิวะนิมิตของฉันทเจ้าคุณและพวกคุณ ๆ เหล่านี้สละให้ฉันทเถอะ มณฑลาวดีคงจะมีความสุขไม่น้อยถ้าได้ไปอยู่ในฮาเร็มของฉันท”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างกรืนเครง คณะพรรคสี่สหายต่างทูลถามท่านมหาราชชาชานุกษานถึงรายละเอียดในการเผาศพแบบชาวฮินดู องค์ชานุกษานทรงอธิบายให้ฟังตามตรงเมื่อเลี่ยหวนขอความคิดเห็นของพระองค์ที่จะช่วยเหลือมณฑลาวดี ท่านมหาราชก็รับสั่งว่า

“ก็ไม่เห็นจะยากเย็นอะไร แต่ใครล่ะจะเป็นคนช่วยเหลืออย่างจริงจัง”

เลี่ยหวนกับนิกรต่างชูมือขานขึ้นพร้อม ๆ กัน

“กระหม่อมเอง” กิมหวนพูดเสียงหนัก ๆ

“กระหม่อมด้วย” นิกรพูดยิ้ม ๆ

“ดีแล้ว ฉันทจะแนะนำอันแยบคายให้ ขณะนี้ศพของนายรสิงห์ปานซังก์คงอยู่ในเทวสถานและไม่มีการทำพิธีอะไรอีกแล้ว เธอทั้งสองจะต้องลอบเข้าไปในโบสถ์พระศิวะตอนพลบค่ำและอย่าให้ใครเห็นเป็นอันขาด ถ้ามีใครเห็นเข้าเธอทั้งสองจะถูกประชาทัณฑ์ถึงตายทีเดียวเพราะการบุกรุกเข้าไปในเทวสถานเป็นการดูหมิ่นเทพเจ้า”

นิกรหันมายิ้มให้เลี่ยหวน

“ว่าไง ตกลงนะ”

อาเสี่ยพยักหน้า

“ตกลง เราจะปล่อยให้มณฑลาวดีถูกเผาทั้งเป็นด้วยประเพณีอันล้ำสมัยอย่างไรกัน เราต้องช่วยชีวิตหล่อน”

สองสหายต่างมองดูพระพักตร์ท่านมหาราชชาชานุกษาน พระองค์รับสั่งต่อไปอย่างเป็นทางการเป็นงานว่า

“เมื่อเธอเล็ดลอดเข้ามาในเทวสถานได้แล้ว เธอก็ต้องช่วยลากศพของนายรสิงห์เอาไปซ่อนไว้ใต้ฐานเทวรูปองค์ใดองค์หนึ่ง..”

นิกรทำท่าขนพองสยองเกล้า

“ฮึ้ย... “

องค์ชานุกษานทรงพระสรวล

“เป็นอะไรไปล่ะ”

“กระหม่อมกลัวเทวรูปสำแดงเดช ในเทวสถานมันมีดตีตื้อไม้ไซหรือฝ่าบาท”

“ตามธรรมเนียมมีตะเกียงจุดไว้ เพื่อการบูชาด้วยดวงประทีปตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง”

กิมหงวนคุณิกรทันที

“อย่าทำปอดลอยหน้อยเลยวะอ้ายกร ถ้ากลัวก็ชวนอ้ายแห้วร่วมงานอันกล้าหาญของเราอีกคนหนึ่ง”
เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอื้ออก

“รับประทานไม่รับประทานละครับ รับประทานให้เงินผมสักแสนบาทก็ไม่รับประทาน บรี้อว..
เล่นกับพระอินทร์พระพรหมไม่สนุกแน่ ดีไม่ดีจับไขหัวโกรน”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันมาทางเจ้าแห้วทันที

“เดี๋ยวพ่อถีบตกเตียงเลย”

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ก่อนที่ใครจะพูดอะไรอีก ทุกคนก็ได้ยินเสียงเอะอะเฮฮา
ดังขึ้นที่หน้ากระท่อมของนายอัคนิรุฐ ดร.ดิเรกถูกขึ้นเดินไปที่ประตูกระท่อม แล้วเขาก็หันหน้ากลับมา
กล่าวกับคณะพรรคของเขา

“อัคนิรุฐมาแล้วโว้ย พาชาวบ้านจุงม้ามามาไม่ต่ำกว่ายี่สิบตัว ออกไปเลือกม้าเถอะพวกเรา”

ทุกคนต่างลุกขึ้นแล้วพากันออกไปจากกระท่อมหลังนั้น เพื่อนชาวไร่ของอัคนิรุฐต่างส่งภาษาฮินดู
กันลั่นไปหมด ฟังดูคล้ายทะเลาะกัน แต่ความจริงเขาพูดคุยกันตามปรกติ ที่ส่งเสียงดังก็เพราะ
คนหนึ่งคุยเรื่องหนึ่ง และอีกคนหนึ่งคุยอีกเรื่องหนึ่ง เจ้าของเรื่องอยากจะให้คนอื่นฟังเรื่องของตน
ก็ต้องตะเบ็งเสียงให้ดังเพราะเหตุนี้

อัคนิรุฐปราดเข้ามาหาคณะใต้เขาบรรดาศักดิ์

“สะลามนะนายจ่า อินี่จันบอกพวกชาวไร่เอาม้ามาขายคะร่าบ ม้าสวย ๆ ตัวใหญ่ฝิเท่าดีทั้งนั้น”

นิกรกล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ไม่ได้ความเลยบานู ม้าเหล่านี้ดูคล้าย ๆ ม้าข้าวต้มหรือม้าลากรถ แต่ละตัวผมกะหรงซี่ตาและ
ผมเผ้าก็ไม่ตัด อ้ายตัวนั้นขี้กลากกินทั้งตัว”

อัคนิรุฐซักฉิว

“อินี่ตัวนั้น ได้ด้วยคาร์บีที่อังกฤษเมื่อปีกลายนี้เองนายจ่า ม้าเหล่านี้ถึงผมก็แข็งแรงนะนาย
ลองขี่ดูได้ วิ่งห้าชั่วโมงไม่เหนื่อย ขายถูก ๆ คะร่าบ”

ท่านมหาราชานุกานรับสั่งกับคณะพรรคสี่สหาย

“ฉันจัดการซื้อม้าให้เอง เราต้องการม้าเพียงเจ็ดตัวเท่านั้น พวกเธออยู่เถย ๆ นะ
ฉันจะใช้ภาษาฮินดูเจรจากับเขาจะได้ถูกหน้อย พวกนี้เขาเป็นนักฉวยโอกาสเหมือนกัน แต่ไม่เป็นไร
พอพูดกันได้”

องค์ชานุกานเสด็จเข้าไปยังกลุ่มม้าเหล่านั้น และทรงเลือกได้เจ็ดตัว นายอัคนิรุฐขอร้องให้
พระองค์ซื้อม้าให้เขาตัวหนึ่ง เพราะเขาจะเป็นผู้นำทางพานักใต้เขาไปยังอำเภอปีครุดิน ดังนั้นท่านมหาราช
ก็จำเป็นต้องซื้อมารวมแปดตัว ซึ่งคิดเฉลี่ยแล้วเป็นเงินตัวละประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบรูปี ม้าเหล่านี้มี
เครื่องอานยังเขียนพร้อม เมื่อท่านมหาราชานุกานทรงชำระเงินให้พวกเจ้าของม้าเรียบร้อยแล้ว
พระองค์ก็รับสั่งให้ผูกม้าทั้งแปดตัวไว้ตามต้นไม้หน้ากระท่อมที่พักของนายอัคนิรุฐ

คณะนักใต้เขาบรรดาศักดิ์ต่างถือโอกาสเลือกม้าประจำขาของตนทันที

พลเลือกได้มีลูกผสมสีดำสูงใหญ่ได้ตัวหนึ่ง นิกกับเสี่ยหงวนเลือกม้าขนาดม้าไทยตัวเล็ก ๆ คนละตัว นายแพทย์หนุ่มเลือกได้นางม้าตัวเมียสีน้ำตาล ถึงแม้ว่าจีตาและหรือจีฟันหนาสักสองหนุ ทำทิจของมันก็เป็นม้าที่สมบูรณ์ นางม้าตัวนี้ไว้ผมม้าด้วย หน้าตากระจุมกระจิมพอดูได้และเปลือยกาย ลื่อนจ้อนเหมือนกับม้าทั้งหลาย เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับท่านชานุกข่านได้พยายามเลือกม้าที่แข็งแรงได้คนละตัว เจ้าแก้วไม่สู้พิถีพิถันอะไรนัก เขาตัดสินใจเลือกม้าเขาไปได้ตัวหนึ่ง มีหน้าซำนัยน์ตาข้างขวายังเหลืออีก แต่รูปร่างของมันสูงใหญ่ท่าทางไม่เลว อย่างน้อยทวดของทวดมันคงเคยเป็นม้าแข่งมาแล้ว เป็นอันว่าม้าตัวสุดท้ายที่ไม่มีใครเลือกจะเป็นม้าคู่ขาของนายอัคนิรุช

นิกกับหงวนพากันเข้ามาชื่นชมม้าของเขาอย่างชื่นชม อาเสี่ยยกมือขวาตบคอมันแล้วพูดยิ้ม ๆ

“นี่แหละ สีหมอกของขุนแผนกลับชาติมาเกิด”

นายจอมทะเล้นหัวเราะก๊าก

“สีหมอกทำไมถึงจีตาและอย่างนี้”

อาเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ

“เมื่อเข้มนั้นตื่นนอนมันคงยังไม่ได้ล้างหน้า หรือม่ายมันอาจจะตาเจ็บ ตาเป็นริดสีดวงก็ได้ ม้ามันอยู่ตามป่าดงพงไพรอย่างนี้แจะจะให้มันสวยสะอาดเหมือนม้าแข่งอย่างไร อู๋ – ยิ้มแล้วโวย อู๋ฮู.. เกิดมาคงไม่เคยแปรงฟัน เป็นสาวเป็นนางปล่อยให้จีฟันเขลอะไม่ยักอายม้าหนุ่ม ๆ “

คราวนี้นิกหัวเราะงอหาย

“อ้าวเวร โครบอกแก่ละว่าม้าตัวเมีย ม้าตัวผู้เห็นโทนโท”

เสี่ยหงวนหน้าตื่น

“ตัวผู้ระอะ เอ๊ะ – ก็หน้าตามันบอกว่าม้าตัวเมื่อนี้หว่า อ้ายนี้ต้องเป็นม้ากระเทยเสียแล้ว เนะ เนะ ค้อนด้วยโวย ทำหูทำตาปะหลังปะเหลือก กระดิกหูด้วยซี” พุดจบกิมหงวนก็ก้มลงมองส่วนท้องของเจ้าม้าหนุ่มตัวนั้น แล้วทำหน้าเบ้หันมาพูดกับนิกเบา ๆ “ตัวผู้จริง ๆ วะ”

นิกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ มองดูม้าคู่ขาของเขาอย่างชื่นชม

“ของกันชีวะตัวเมีย ถ้าเป็นคนที่เรียกว่ากำลังรุ่นกระเดาะ แกดูชินัยน์ดาวแวจ่มใสไร้เคียงสา ปากนิคจุมุกหน้อย แก้มเป็นพวงเลย ท่าทางเหมือนสาววัยทีนเอง”

นางสาวม้าทำจุมุกบานไปบานมาแล้วหายใจดังครืด ทำให้เสี่ยหงวนกับนิกรีบล่าถอยออกมา สองสหายพากันเข้าไปหาเจ้าคุณปัจจนิกฯ กับท่านมหาราชชานุกข่าน

“ม้าของคุณพ่อเป็นยังไครับ” นิกถามยิ้ม ๆ

เจ้าคุณว่า “ก็คิดว่าม้าข้าวต้มหน้อย พอขี่ได้ไม่ต้องเดินให้เมื่อยขา”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“สงสัยว่ามันจะทนน้ำหนักตัวคุณอาไม่ได้นะซีครับ พอขึ้นขี่ก็หลังหักหรือเดาะ ม่ายหลังมันก็จะ โคงเป็นรูปพระจันทร์ครึ่งซีก”

“นั่นนะซี” ท่านเจ้าคุณเห็นพ้องด้วย “อากับท่านมหาราชกำลังปรึกษากันอยู่ เราสองคนฮ้วนไปหน้อย”

เสียงหวนทำตาปริบ ๆ มองคู่มือของท่านมหาราชานุกาณและม้าของเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ด้วยความสงสาร

“เอาอย่างนี้ดีไหมครับคุณอา คุณอาครับท่านมหาราชายม้านี่สองตัวนี่คืนชาวบ้านเขาไป ขอมขาดทุนนิดหน่อย แล้วซื้อข้างคนละตัว ผมคิดว่าซื้อข้างดีกว่าครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทำหน้าแบ่

“ไม่เอาโว้ย อารับสารภาพตามตรงว่าอากลัวข้าง กลัวมันเองวงล้วงคอกอาแล้วจับเอาฟาดกับต้นไม้ หรือโยนขึ้นไปในอากาศซุ่มตีตลกหลังเล่น ข้างมันเป็นสัตว์ใหญ่โตเกินไป”

ทันใดนั้นเอง นิกกรก็แลเห็นนกกระจอกเทศตัวหนึ่งปรากฏอยู่ที่ชายป่าละเมาะข้างหมู่บ้าน นายจอมทะเล้นมองนกกระจอกเทศตัวนั้นอย่างสนใจ แล้วเขาก็ร้องถามนายอัคนิรุช

“เฮ้ – บานู นั่นนกกระจอกเทศของใคร”

บานูอัคนิรุชมองตามสายตาของนิกกร

“นี่ของเพื่อนบ้านฉันเองนายจ๋า” แล้วเขาก็ผายมือไปที่หญิงชราคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ในกลุ่มเจ้าของม้า “นั่น ขายแก่คนนั้นเป็นเจ้าของนกกระจอกเทศ”

นิกกรแสดงท่าที่สนใจกับนกกระจอกเทศตัวนั้นมาก

“บานูช่วยเจรจากับเจ้าของนกกระจอกเทศหน่อยซี แกคงพูดไทยไม่ได้ ฉันอยากขอซื้อ นกกระจอกเทศตัวนั้นเพื่อขี่มันแทนม้า”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง นายอัคนิรุชเดินเข้าไปหาหญิงชราชาวฮินดูแล้ว ส่งภาษาโต้ตอบกัน ทีแรกก็พูดกันเบา ๆ ต่อมาต่างฝ่ายต่างก็ตะเบ็งเสียงแข่งกันจนหน้าดำหน้าแดง บางทีก็ยกมือชี้หน้ากันถึงตาเข้าไปใส่กันราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ นิกกรรีบปราดเข้าไปยืนขวางกลางแล้ว ยกมือห้ามขอร้องให้สงบปากสงบเสียง

“ขอเสียทีบานู ไม่น่าจะทะเลาะกันเลย”

นายอัคนิรุชทำตาเขียวเข้าไปใส่นิกกร

“ทะเลาะทำไมอะไร ใครบอกว่าทะเลาะกัน”

นายจอมทะเล้นยิ้มแหย ๆ

“อ้าว ที่ส่งเสียงอะอะชี้หน้าคำตากัน ทำหน้ายักษ์เข้าไปใส่กัน ไม่ได้ทะเลาะกันหรือหรือบานู”

อัคนิรุชหัวเราะชอบใจ

“เปล่า่นายจ๋า นี่คนแขกพูดกันต้องเสียงดังอย่างนี้คะร้าย จันขอซื้อนกกระจอกเทศเขาให้นาย”

นิกกรถอนหายใจโล่งอก

“ยังงั้นเรอะ แล้วขายป่าคนนี่แกว่ายังงั้นละ”

อัคนิรุชหันไปยิ้มให้หญิงชรา แล้วเปลี่ยนสายตามาที่นิกกร

โปรดติดตามตอน ๖

เผชิญของคูลีมาร